

Jennifer

Best Seller * Colecția romanelor erotice și de dragoste * Best Seller

Sălbatică în brațele tale

Rachel nu este deloc o fată răbdătoare. Când nu-i place ceva nu se sfiește s-o spună, n-o interesează convențiile și părerea altora despre ea. Când vrea ceva, bani, poziție socială, un bărbat, sau doar o plăcere – fie și perversă – știe să le obțină.

Dar în viața ei a apărut Henry și de atunci totul a început să se preschimbe în dramă. Se iubesc cu patimă însă nu se pot înțelege, nici măcar după cea mai înfocată noapte de dragoste. Două firi la fel de mîndre, de nemaleabile, de doritoare de senzații tari. Vor reuși să rămână împreună, uniți împotriva întregii lumi?

ISBN 973-9081-31-2

Lei 700

Jennifer

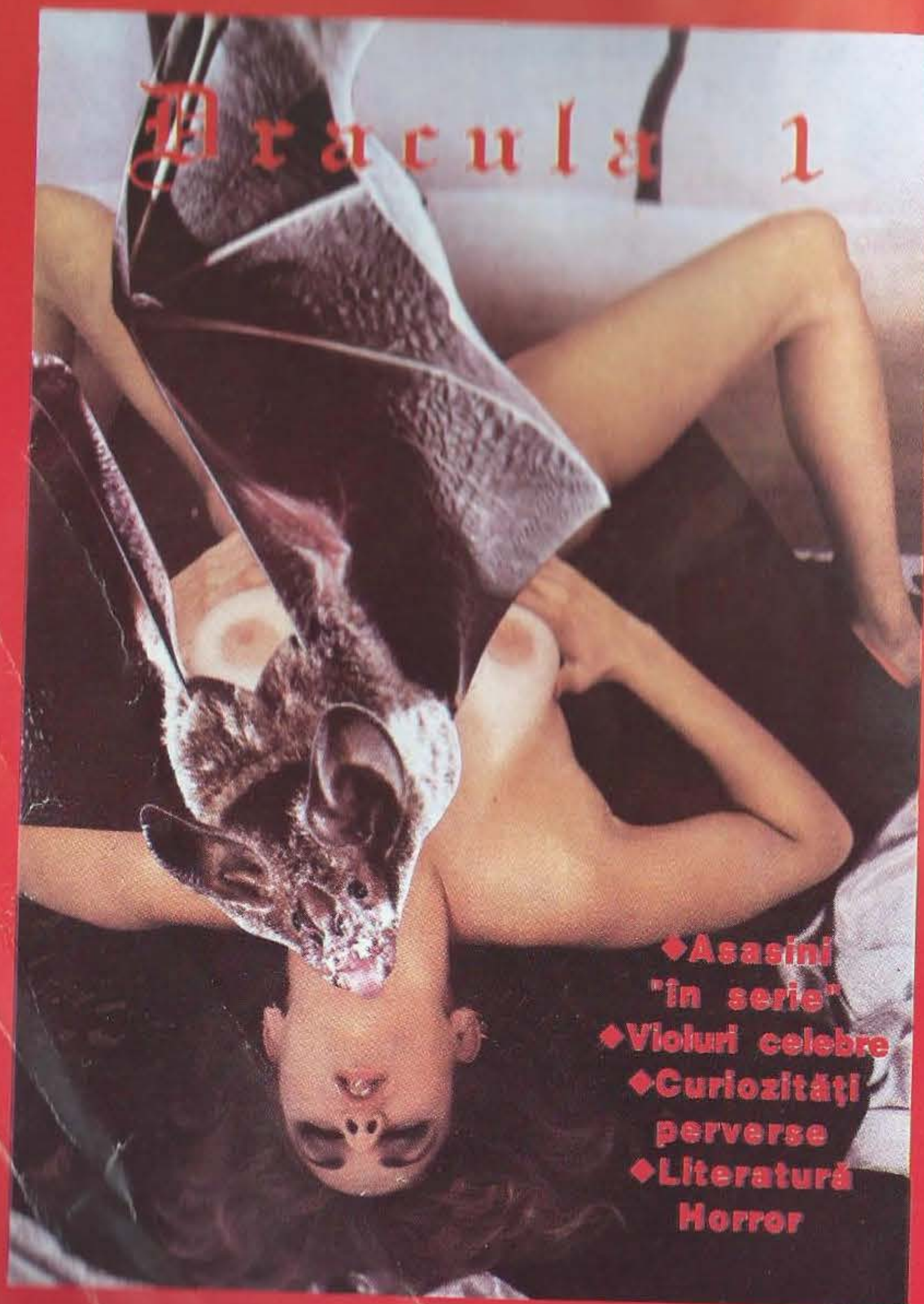
Best Seller * Colecția romanelor erotice și de dragoste * Best Seller

Sălbatică în brațele tale

A APĂRUT

- ◆Asasini
"în serie"
- ◆Violuri celebre
- ◆Curiozități
perverse
- ◆Literatură
Horror

Difuzare: G.I.P. PRESS,
București, str. Orhideelor, 2A, tel:(01) 638.59.71.

SANDRA PARKER

Jennifer

SĂLBATICĂ ÎN BRAȚELE TALE

Traducere de
Liviu Radu

EDITURA BARICADA
BUCUREȘTI, 1994

Coperta: **Dinu Duma**
Lector: **Doinea Lereanu**
Tehnoredactor: **Aneta Caragheorghiev**

Sandra Parker, „Wild in your Arms“
© 1989, Sandra Parker

© 1994, Editura **BARICADA**, sucursală a Grupului
de Investiții și Programe – **G.I.P. – S.R.L.**,
București, România

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată fără consimțământul editurii este ilegală și constituie un delict sancționat de Codul Penal.

ISBN 973-9081-31-2

1

Colonelul Sounders auzi zgomotul mașinii apropiindu-se și-și ridică ochii de pe hîrtii. Pe figură îi apăruse o expresie de plăcută surpriză, apoi o umbră de dezaprobare, cînd văzu Mercedes-ul decapotabil ștergînd ușor gardul viu, la curbă, și gonind mai departe, cu motorul urlînd, pe alea de fagi ce ducea spre casă.

– Trebuie să vorbesc serios cu ea, mormăi colonelul, dînd din cap.

Sounders era un bărbat înalt, care se apropia de șaiszeci de ani, cu trăsături aristocratice. Ca de obicei, era îmbrăcat elegant, deși nu aștepta nici o vizită. Purta un costum ușor de vară, o cămașă albastru deschis, cu dungulițe albe și o cravată de mătase. Părul încăruntit și mustața tunsă cu grijă îi subliniau aspectul milităresc – cu toate că trecuse multă vreme de cînd își încheiase cariera militară... Cînd îi murise tatăl, pusese uniforma în cui și se dedicase administrării averii familiei. Totuși, lumea continua să i se adreseze cu titlul de colonel...

Pe cînd se întreba, încă o dată, dacă n-ar trebui să asfalteze alea către casă, Mercedes-ul ajunsese lîngă el și opri liniștit la marginea terasei. Doar norul de praf care plutea în urmă mai amintea că alea aceea

onorabilă fusese confundată, cu puțin timp înainte, cu o pistă de curse.

Rachel Sounders țîșni din mașină și urcă în fugă treptele spre casă.

– Bună, tată! strigă ea.

De pe chipul colonelului pierise orice urmă de dezaprobare. Își privea fata cu o mîndrie evidentă, în vreme ce ea suia treptele, ca un uragan. Într-o clipă ajunse lîngă el, cu obrazii roșii, cu părul blond-arămiu, încă zburlit de vînt.

Rachel își sărută tatăl pe obraz.

– Sper că nu te deranjez. Mi-am terminat reportajul și m-am întors acasă.

– Știi foarte bine că nu mă deranjezi! Singurul lucru care mă deranjează e felul în care conduci! Într-o bună zi ai să nimerești într-un pom! Cred că trebuie să asfalez aleea...

Rachel își privi tatăl cu indignare:

– Dacă asfaltezi aleea, o distrugi!

Privi apoi spre arborii din jur.

– Pentru mine, locul ăsta e viu, e perfect! Și-mi place să știu că arată așa cel puțin o sută de ani! Îmi închipui cum se plimbau pe-aici stră-străbunicii mei, cu trăsura... Îți dai seama cît rău face asfaltul copitelor unui cal?

– Dar tu îți dai seama de cînd n-a mai trecut pe-aici nici o trăsură? replică tatăl. Tu umbli doar cu Mercedes-ul, n-ai mai călărit de săptămîni întregi...

Rachel înțelese reproșul ascuns.

– Ești nedrept, tată, se apăra ea. Știi doar cît de mult îmi place, dar am atît de puțin timp... Sînt

șeful secției reportaje, asta îmi impune anumite obligații... Mai ales, pentru că sînt fiica ta!

– Știu că ai obținut succesul luptînd din greu și sînt mîndru că ai reușit. Dar muncești prea mult... De exemplu, campania pentru protecția mediului... Nu crezi că exagerezi?

– Tată, problema mediului e problema vremurilor noastre! Fiecare trebuie să facă tot ce-i stă în putință. Iar eu, mai mult decît oricine!

Tatăl o privi întrebător.

– De ce mai mult decît alții?

– Pentru că sînt o Sounders! Pentru mine e o obligație personală să lupt pentru păstrarea meleagurilor natale! Asta implică și construirea autostrăzii!

Rachel se întoarse spre masa de serviciu și-și umplu un pahar cu suc de portocale. Bău o înghițitură, gînditoare.

– Cît va fi distrus din ce ne înconjoară? continuă ea. Cred că era mai bine dacă n-ai fi vîndut guvernului terenul de lîngă rîu.

– N-am avut de ales, replică tatăl. Dacă nu l-aș fi vîndut, ar fi fost expropriat.

– Vezi lucrurile prea simplist, tată, îi răspunse Rachel. Să privim și din alt punct de vedere: ce argumente – credibile – aș putea aduce împotriva credinței că lunca va fi distrusă, dacă tata și-a vîndut terenul guvernului, pentru construcția autostrăzii?

Rachel văzu că pe fruntea colonelului apăruseră două cute adînci. Așa se întîmpla de fiecare dată cînd era pus în fața unui adevăr neplăcut.

– Te înțeleg, spuse el în cele din urmă. Dar încearcă și tu să mă înțelegi. La urma urmei, eu port răspunderea averii familiei!

Rachel rîse.

– Tată, știu ce greu îți e. Dar te-ai gîndit vreodată că noi doi am rămas singurii membri ai familiei?

Colonelul Sounders bombăni:

– Cu asta mi-ai închis gura!

Și sorbi din paharul cu whisky.

– Cînd vorbesc de averea familiei, nu mă gîndesc doar la noi. Cred că e timpul să ne mărim familia!

– Vrei să te recăsătorești? întrebă Rachel, cu o figură nevinovată.

– Nu te prefac că nu înțelegi! Știi bine ce vreau să zic!

Rachel dădu resemnată din umeri.

– Tată, sînt o reporteriță bătrînă, trecută prin multe... Nu-mi plac bărbații...

Colonelul trînti paharul cu zgomot pe masă.

– Asta-i nebunie curată! Uită-te în oglindă! O fată atît de frumoasă și de deșteaptă nu s-a născut ca să rămînă fată bătrînă!

Arată cu mîna spre casa și parcul înconjurător.

– De șase generații, familia Sounders locuiește aici, la Three Oaks, și a apucat și vremuri bune, și vremuri rele! Chiar vrei ca toate astea să încapă pe mîini străine?

– Doar n-am să mă agăț de gîtul primului bărbat întîlnit, doar ca să-ți fac rost de un moștenitor pentru Three Oaks! rîse Rachel.

– De ce nu, dacă ar fi un bărbat bun? îi replică tatăl, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– Bine, atunci așa am să fac, și o să fie bun! rîse Rachel. Fii liniștit, tată, n-am să-ți aduc în casă vreun yankeu!

2

Rachel se apropie de foc. Tremura; toată ziua îi fusese frig. Simțea nevoia de căldură.

Îi veni deodată ideea că poate nu aerul rece al nopții o făcea să tremure. Poate acel simțămînt de neliniște care o cuprinsese... Senzația aceea că în orice clipă s-ar putea întîmpla ceva...

Nu se simțea în largul ei. Nu avea nici un motiv să fie speriată, și totuși... Noaptea nu-i pria... Văzuse și țințarii... Ar fi vrut ca totul să se termine odată și să plece acasă.

La început, se încinsese la ideea că în ziua aceea vor începe lucrările la construcția șoselei, și ideea manifestației de protest i se păruse grozavă.

Ziua, lucrurile merseseră bine. Tinerii protestatari păreau că petrec – un picnic cu focuri de tabără și muzică de chitară. Doar pancartele din mijlocul lor arătau că, de fapt, era un miting de protest. Rachel filmase cîteva scene, dar îi lipsea ceva esențial: acțiunea!

La urma urmei, nu era doar o ecologistă și fiica unui om bogat. Avea o meserie. Lucra de doi ani ca reporter la Carolina Broadcasting Corporation și spera să ajungă să aibă propria-i emisiune de știri. În lupta pentru protecția mediului se împleteau convingerile ei personale cu interesele profesionale. Pe de o parte, era o ecologistă sinceră, pe de altă parte, știa că

oamenii sînt din ce în ce mai interesați de această problemă. Un reportaj reușit i-ar fi folosit în carieră.

Dar ca să facă un reportaj interesant, trebuia, mai întîi, să se întîmple ceva. Iar ziua trecuse fără să se întîmple nimic! Confruntarea, atît de așteptată, cu lucrătorii firmei de construcții sau cu poliția, nu avusese loc... Toată povestea semăna mai mult a reuniune de hippies, decît a demonstrație.

Rachel se decise să rămînă toată noaptea, dacă era nevoie. O hotărîre pe care încet, dar sigur, i-o zdruncinau țințarii... Bestiile astea păreau să fie peste tot, și cu cît strivea mai mulți, cu atît apăreau alții ca să le ia locul.

Privi în jur. Ici-colo, mai ardea cîte un foc de tabără, dar cîntecele încetaseră. Cîteva perechi se ascuseseră în întuneric... Uitaseră de mult de protecția mediului și de construcția autostrăzii...

Rachel oftă, surprinsă că-i invidiază. Cei mai buni demonstranți erau studenți la diferite colegii. Angajarea lor era sinceră, dar se părea că le place mai mult să se joace de-a indienii... În timpul zilei se lăsase cuprinsă de felul lor de-a fi, lipsit de griji, se simțise una de-a lor... Acum însă se simțea teribil de bătrînă, în comparație cu perechile îndrăgostite... Era nepotrivită acolo, cu camera ei video... Despre ce să facă un reportaj? Despre o petrecere de adolescenți?

Deodată, Rachel se trezi din gîndurile ei. În spatele tufișurilor din spatele taberei se mișcase ceva! La început, era o amenințare îndepărtată, care se tot apropia. Apoi zgomotele deveniră ușor de identificat: duduie de motoare, bucăți de metal care se izbeau...

Se aprinseră reflectoare, care-și îndreptară razele înspre tufişuri, iar în lumina lor plantele, copacii, păreau că se trezesc la o viață nepămînteană...

Demonstranții se dezmeticiră. De peste tot se auzeau chemări. Imaginea unei manifestații pașnice se spulberă într-o clipă.

Rachel era la fel de speriată ca și ceilalți. Nu înțelegea ce se întîmplă. Apoi, cineva strigă, printr-un megafon:

– Atenție! Atenție! Încep să defrișeze lunca!

Rachel auzi în jur exclamații furioase, urmate de îndemnuri:

– Să nu-i lăsam! Să-i oprim!

Cît ai clipi, toți intrară în acțiune. Cei care erau mai aproape începură să-și croiască drum printre tufişuri. Ceilalți se repeziră după ei.

Rachel își luă camera de filmat și încercă să se apropie de locul înfruntării. Nu era cu putință. Era împinsă de colo-colo, fără să poată face un pas înainte.

Se auzeau țipete. Se părea că demonstranții se ciocniseră cu un alt grup. Erau constructorii sau poliția?

Lui Rachel îi venea să dea cu camera de pămînt! Stătuse o jumătate de noapte cu urechile ciulite, țințarii îi supseseră un litru de sînge, iar cînd, în sfîrșit, se întîmpla ceva, era prinsă în înghesuială, fără nici o șansă să filmeze ceva!

Se resemnă să rămînă pe loc, pînă vor trece toți ceilalți.

În spatele tufişurilor părea că se dezlănțuise iadul. Cineva aprinsese cîteva reflectoare puternice.

Probabil, erau oamenii companiei de construcții. Mai mult ca sigur că se ajunsese la încăierare!

Rachel voia să alerge într-acolo, dar nu putea să înainteze. Dar nici să stea pe loc n-avea de gînd! Poate, dacă ar reuși să ocolească grupul de demonstranți... Zgomotul se îndrepta spre malul rîului. Pe-acolo urma să treacă șoseaua... Nu izbutea să străbată tufişurile dese, ca un zid viu. Singura posibilitate ar fi s-o ia înot, prin rîu...

Rachel se hotărî brusc și se îndreptă spre apă. Dacă mai stătea mult, pînă ajungea ea se termina totul! Se furișă prin întuneric, îndepărtîndu-se pe malul apei. Încă un pas și ar fi căzut în rîu.

În timp ce încerca să găsească un loc de trecere, i se păru că zărește o umbră, lîngă mal.

Era doar o umbră?

Se apropie și-i veni să strige de bucurie: în fața ei era o barcă!

Apoi, visele i se spulberară brusc. La ce să-i folosească o barcă fără vîsle? Dar dacă proprietarul bărcii le lăsase acolo? Poate că nu se ostenise să le care pînă acasă...

Din fericire, n-a trebuit să caute prea mult. Nu erau vîsle, ci o prăjină lungă, cu care putea împinge barca, prin apa nu prea adîncă. După cîteva clipe, era în barcă și începu să împingă. La început, n-a reușit. Avea senzația că se poate răsturna oricînd. Apoi barca începu să alunece lin...

Rachel se ținea atît de aproape de mal, încît crengile copacilor o loveau peste față, dar nu se sinchisea. Ar fi vrut să știe ce se întîmplase pe țărm, între timp. Tufişurile erau foarte dese. După țipetele

care se auzeau, deduse că încăierarea era în toi.

Începu să împingă mai repede, și după cinci minute își atinse țelul. Aruncă prăjina și lăsă barca să plutească încet pe lângă mal. Scena ce se desfășura în fața ei merita orice osteneală. Ajunsese exact la momentul potrivit. Cea mai mare parte a demonstrațiilor răzbișeră, luptându-se cu tufișurile. În fața lor, se vedeau patru drage. Ascunși după mașini, stăteau lucrătorii companiei de construcții...

Tinerii se luară de brațe și se așezară pe pământ, în fața dragelor, închizându-le drumul. Din spate venea un camion. În lumina reflectoarelor, scena părea ireală și, în același timp, amenințătoare...

Toți păreau că strigă, dar în zgomotul motoarelor nu se auzea nimic. O clipă, ambele tabere rămaseră în așteptare, apoi avu loc o nouă mișcare.

Se auziră șuierături ascuțite și comenzi scurte, iar din întineric se iviră trupe ale Gărzii Naționale, cu intenția evidentă de a-i respinge pe manifestanți.

Rachel își pregăti camera. Sperase toată noaptea că va reuși să-și facă reportajul. Acum avea ocazia! Stătea în barcă și filma de zor. Era reportajul vieții ei! Ce ochi vor face cei de la redacție! Filmul va fi o lovitură! Din locul unde se afla, putea să vadă totul, nestânjenită, ca dintr-o lojă.

Rachel era atât de preocupată, încât nu observă că barca se îndepărta încet. Abia când barca se zgudui, lovindu-se de o rădăcină, fata făcu o mișcare, încercând să-și păstreze echilibrul. Se împiedcă de prăjina pe care o aruncase în barcă și căzu, iar în clipele următoare avu senzația că trecuse la filmări subacvatice. Căzuse, cu cameră cu tot, în apele râului Avon!

Cu greu, reuși să revină la suprafață. I se părea că înghițise câțiva litri de apă și îi venea să plângă de necaz! Tocmai ei să i se întâmple asta! Se gândi îndată la film. S-o fi stricat? Săltă camera grea deasupra apei. Era o înotătoare bună; putea să ajungă la mal înotând doar cu o singură mână.

În clipa următoare, se pierdu de tot. Se agățase de ceva și nu-și mai putea mișca piciorul drept. Încercă din toate puterile să se elibereze, dar în zadar. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât era mai rău.

O cuprinse panica. Mișcările îi deveniră dezacordate. Strigă, deși știa că n-o va auzi nimeni. O părăseau puterile. Camera o pierduse de mult. Înghițise iar apă, iar plămînii o ardeau. O clipă, păru că totul s-a sfârșit și toată ființa ei se răzvrăti împotriva unei manifestări atât de absurde a sorții.

Simțea că nu se mai poate ține deasupra apei. Se mai zbătu o dată, cu ultimele-i puteri.

— Nu!

Nu știa dacă strigase cu adevărat. Apoi, totul începu să se întunece în fața ochilor...

Și atunci simți cum o apucă niște brațe puternice și o trag la suprafață. Era doar un vis, știa bine... Așa e când te îneci... Apoi respiră aerul proaspăt! Inspiră adânc și fiecare răsuflare se auzea ca un oftat. Era scoasă din apă... Erau brațele unui bărbat... Un bărbat foarte puternic...

Apoi simți cum îi dau drumul, ușor, lăsându-i capul pe pământ. Cineva îi netezi părul de pe frunte, eliberându-i fața... cu o gingășie fără seamăn, în fiecare gest...

Rachel deschise ochii. Văzu figura îngrijorată a unui tânăr cu ochi albaștri-cenușii...

Un reflector îi lumină chipul, o secundă, iar alternanța de umbră și lumină îi dădea o înfățișare impresionantă. Brus, Rachel descoperi că avea o gropiță în bărbie! Nu-și dădea seama de ce, dar lucrul i se păru atât de caraghios, încât izbucni în râs.

Salvatorul ei o privi șocat, și-și retrase mâinile. Rachel se simți cuprinsă de amărăciune. Ar fi vrut să-l roage s-o ia din nou în brațe... Probabil că reacționa atât de ciudat pentru că era încă amețită, pentru că încă nu-și revenise și nu era în stare să gândească limpede...

– Nu știu ce vi se pare atât de amuzant, dar mă bucur că v-ați revenit, spuse bărbatul, iar Rachel observă că râdea și el.

– Iertați-mă, spuse ea, e numai pentru că eram convinsă că am să mă înec...

În vreme ce vorbea, își dădu seama că nu era o explicație rezonabilă. Bărbatul părea să creadă același lucru.

– Vă place umorul negru?

Era mai degrabă o afirmație, decît o întrebare.

– Cred că sînt cam zăpăcită..., începu ea.

– Nu-i de mirare, zîmbi bărbatul. Ați avut noroc că am ajuns la timp.

– Nici măcar nu v-am mulțumit..., șopti ea.

Salvatorul ei dădu din umeri.

– V-am văzut cînd ați căzut. Țasta a fost norocul. Nu cred că, la învălmășeala aceea, v-ar fi observat cineva.

Rachel trebui să recunoască, în sinea ei, că avea dreptate. Avusese într-adevăr noroc. Era convinsă că nimeni nu se uita spre rîu. Toți erau preocupați de cele ce se întîmplau pe mal – ca și acum, de altfel.

Se sculă și privi într-acolo: manifestanții și cei din Garda Națională se înfruntau față în față, iar cei dinții începeau deja să fie împinși înapoi.

Rachel îi zîmbi, recunoscătoare, salvatorului ei.

– Cum de m-ați observat căzînd?

– V-am văzut mai înainte, cînd filmați.

Rachel se simți străpunsă de-un fior:

– Camera mea! Unde e?

Bărbatul arătă spre rîu.

– Cred că undeva, acolo, la fund. Prietenii dumneavoastră vor trebui să renunțe la filmul de astă-seară...

– Ce păcat!

Rachel se simți, brus, copleșită. Toată osteneala ei fusese zadarnică! Nu numai că nu mai avea materialul filmat, dar pierduse și camera, atât de scumpă!

Salvatorul ei păru că-i citește gîndurile.

– Fiți mulțumită că ați pierdut doar camera.

Avea dreptate. Trebuia să se împace cu gîndul – doar scăpase cu viață!

Îl privi, la rîndul ei. De ce își dorea atât s-o ia în brațe și s-o sărute? Se lăsase iar cuprinsă de sentimentalism...

– Totul e în ordine, domnule Bright?

Rachel se întoarse. De undeva, se ivise un bărbat în uniformă kaki, cu o stea de șerif, din argint, pe piept.

Străinul îi răspunse:

– „În ordine“ nu-i tocmai cuvântul potrivit. Aș vrea să știu cine-i idiotul care a avut ideea să începem lucrul la miezul nopții?

Șeriful dădu din umeri.

– După câte știu, chiar guvernatorul.

– Și-o fi închipuit că la ora asta copiii sînt în paturile lor! se înfurie Bright. Mie îmi ajunge! Treaba mea e să construiesc o șosea, nu să fac pe salvatorul pentru niște adolescenți fără minte! Care vor să schimbe lumea, dar nu-s în stare să aibă grijă de ei!

Rachel nu-și credea urechilor. Adolescenți fără minte! Nu încăpea nici o îndoială la cine se referea! Îi părea rău că se lăsase cuprinsă de afecțiune pentru omul ăsta. Cuvintele lui erau ca un duș rece. Al doilea, în noaptea asta...

Rachel se ridică. Pantalonii și tricoul atîrnau pe ea, îmbibate de apă – nici nu voia să-și închipuie cum arăta. Și totuși, arăta bine. Hainele ude i se mulau pe trup, iar Bright începu să se întrebe dacă era într-adevăr o puștoaică sau se înșelase profund. Avea în față o femeie, și încă o femeie de o frumusețe rară!

Femeia de o frumusețe rară începuse să-și revină din visele ei. Era un lucru mult mai dureros decît își închipuise, iar durerea i se preschimbă în minie. I-ar fi tras cîteva individului! N-o făcu, pentru că, totuși, îi salvase viața... Așa că spuse doar, furioasă:

– Sper că nu v-am provocat prea multe neplăceri! Îmi pare rău că imprudența mea v-a făcut să vă sustrageți de la îndatoririle de serviciu! Data

viitoare am să mă străduiesc să-mi găsesc un loc mai liniștit!

– N-am vrut să vă supăr, răspunse Bright, pe care izbucnirea ei îl surprinsese în mod vizibil.

– Dar ce-ați vrut? întrebă ea.

– Am vrut să spun că toate astea mă calcă pe nervi. Firma mea a încheiat un contract pentru construirea unei șosele, nu pentru înăbușirea unei răscoale populare.

– Și ce-o să faceți? voi să știe Rachel.

– Am să-mi trimit oamenii acasă, iar mîine – mai vedem...

– Veți construi șoseaua?

– Bineînțeles!

– Nu vă pasă că oamenii protestează? Nu credeți că s-ar putea să aibă dreptate?

– Ascultă-mă, domnișoară. Meseria mea e să construiesc șosele. Pentru asta sînt plătit.

– Ce pragmatic! Îți faci treaba pentru care ești plătit, iar de restul nici că-ți pasă!

Disprețul din vocea ei nu putea trece neobservat. Se întoarse și plecă.

Henry Bright rămase privind în urma ei, cu gura căscată.

– Ce temperament! exclamă șeriful, rînjind. Ce i-ai făcut, de vrea să-ți ia scalpul?

– I-am salvat viața, răspunse Henry.

De data asta, cel care rămase cu gura căscată fu șeriful.

3

– Ce se mai aude prin Charleston?

Colonelul Saunders se lăsă pe spate, în fotoliu, privindu-și fiica.

Rachel își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– E cald, spuse ea, oftînd. Ai putea să faci omletă, dacă spargi un ou pe trotuar...

– Nu-i o metodă recomandabilă, rîse tatăl ei.

– Nu-s convinsă... În orice caz, arșița e de nesuportat... Doar turiștii se mai aventurează pe străzi. Ceilalți stau acasă și încearcă să se miște cît mai puțin...

– Vremuri grele pentru reporteri, după cîte văd...

Rachel dădu din umeri.

– Transmitem din oră în oră buletine meteorologice, cu zonele unde plouă... Asta pare să-i intereseze...

Stăteau pe terasa casei bătrînești. Rachel fusese izgonită din Charleston de arșița îngrozitoare. Aici, măcar, se putea respira. Iar imaginea pajiștei verzi, împreună cu o slabă adiere, îi dădea impresia de răcoare.

Colonelul Saunders luă o înghițitură din ceaiul cu gheață.

– Ce s-a întîmplat cu demonstrația ecologiștilor?

întrebă el, în timp ce-și punea paharul pe masă. Am pierdut reportajul tău...

– A intrat la apă, îl lămuri Rachel, zîmbind.

Tatăl ei o privi întrebător.

– De ce? Demonstrația n-a mai avut loc? Totuși, parcă am citit în ziar...

– A avut loc. Și am fost acolo. Însă, adăugă ea după o scurtă pauză, n-am reușit să fac nimic...

– Povestește-mi și mie cum s-a întîmplat, fu curios colonelul. N-am mai auzit de mult asemenea vorbe de la fiica mea!

– Slavă Domnului că-i așa, altfel ar fi trebuit să mă retrag aici, la țară, și să aștept pînă m-ar cere de nevastă vreun onorabil proprietar de prin vecini!

– Un bancher ar fi mai potrivit, spuse colonelul. Plantațiile nu mai înseamnă azi mare lucru. Însă ideea mi-ar plăcea... Știi cît de mult îmi doresc nepoți... Ar trebui să te căsătorești...

– De ce vorbești de parcă ai avea o sută de ani? protestă Rachel. Ai tot timpul să-ți crești nepoții!

– Eu mă gîndeam la vîrsta ta, spuse tatăl, lăsînd să cadă un cub de gheață în paharul cu ceai.

– Ce drăguț ești! exclamă Rachel. Trebuie să-ți amintesc că am doar douăzeci și nouă de ani și arăt de mai puțin.

Colonelul ridică mîinile.

– Gata, micuțo, nu-i nevoie să mă strîngi de gît. Ai înțeles prea bine ce-am vrut să spun...

Rachel rîse.

– O.K.! Îți făgăduiesc că, dacă găsesc omul potrivit, n-o să mai stau pe gînduri!

- Ai pe cineva în vedere?
- Nu vreau să-ți dau speranțe deșarte... dar... ar fi. Știi doar, în război și în dragoste nu trebuie să-ți pierzi nădejdea, pînă nu ești înfrînt definitiv.
- Bine, atunci nu mi-o pierd încă, răspunse tatăl. Povestește-mi, totuși, ce ți s-a întîmplat azi noapte, lîngă rîu.
- Credeam că ai uitat, mîrîi Rachel. Bine, dacă ții neapărat să știi ce viață periculoasă duce fiica ta, atunci am să-ți povestesc totul. În povestea asta apare și un bărbat. Sînt convinsă c-o să-ți placă.
- Dar colonelului nu i-a plăcut povestea.
- Îți dai seama ce s-ar fi întîmplat dacă omul acela nu te-ar fi observat și n-ar fi sărit în apă, ca să te salveze? strigă el, furios, după ce fata își terminase istorisirea.
- M-am străduit să nu mă gîndesc la asta, răspunse Rachel. Rezultatul n-ar fi fost prea plăcut...
- Cred și eu! explodă tatăl ei. Cine e? Unul dintre manifestanți?
- Nu. A spus că a venit acolo ca să construiască șoseaua. Deci e din tabăra adversă...
- Știi cum îl cheamă?
- Nu. Și nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb...
- Măcar i-ai mulțumit?
- Rachel dădu din umeri.
- Cred că da... Adică, nu direct... Nu mai știu... Eram destul de zdruncinată...
- Înțeleg, spuse tatăl ei. E singura scuză pentru purtarea ta. Se cuvenea să-i mulțumești. La urma urmei, ți-a salvat viața!

- Și ar fi trebuit să-i sar de gît, de parcă am fi fost Jane și Tarzan? mîrîi Rachel.
- Cred că existau și alte modalități, spuse rece colonelul. Ce intenții ai?
- În ce privință? întrebă Rachel, pe un ton nevinovat.
- În privința celui care ți-a salvat viața.
- Acum pot să mă gîndesc la asta, se resemnă Rachel. Însă nu știu unde îl pot găsi...
- Eu l-aș căuta pe șantier, îi sugeră tatăl.
- Da, aș putea s-o fac...
- Colonelul o privi cu asprime:
- Trebuie s-o faci! Și să-l inviți la masă! Vreau să-l cunosc. Însă nu în seara asta: sînt invitat la familia Dickinson. Rămîn acolo peste noapte.
- Se gîndi un timp, apoi reluă:
- Sîmbătă ar fi o zi potrivită. Vezi ce poți face! Rachel își plecă fruntea. Trebuia să-l invite pe individul acela arogant și morocănos? Nu, n-o să-l caute și n-o să-l invite!
- Cînd te duci pe șantier? o întrebă tatăl.
- Nu știu...
- Ce-ar fi să te duci azi?
- Nu pot.
- De ce?
- E prea cald.
- Nu izbutise să găsească altă scuză. Își dădu seama că fusese neconvingătoare. Colonelul îi ripostă sec:
- Altădată veneai cu argumente mai puternice.
- Nu vreau... începu Rachel, dar el o întrerupse:
- Ai înțeles ce ți-am spus. Ai să te duci să-l

cauți pe băiatul acela și-ai să-i mulțumești pentru că ți-a salvat viața. Mai avem ceva de discutat?

Rachel oftă:

– Oh, tată! Știi că nu suport discuțiile în familie!

4

„De ce sînt atît de nervoasă?“, se întrebă Rachel, privindu-se în oglindă. Voi să zîmbească, dar nu reuși decît să se strîmbe. Știa de ce se supusese atît de repede tatălui ei: pentru că se gîndea tot timpul la străin! Tot mai mult! Sentimentul acela ciudat îi cuprinsese întreaga minte. Dacă ar fi fost sinceră, ar fi recunoscut că nu-și dorea altceva decît să fie din nou în brațele lui...

Rachel observă că era în pericol să se lase cuprinsă de vise și-și reveni brusc. Se purta ca o puștoaică îndrăgostită! Situația era, de fapt, cu totul alta! Nu voia să-l reîntîlnească pe bărbatul acela. Poate că, văzut la lumina zilei, în timp ce muncea, îi va părea un om normal, obișnuit. Iar vraja se va risipi...

Rachel oftă. Totul era atît de complicat! Totuși, tatăl ei avea dreptate: trebuia să-i mulțumească celui care o salvase.

O necăjea însă un sentiment confuz: dacă își va închipui că aleargă după el, văzînd-o din nou pe malul rîului? Apariția ei ar trebui să pară întîmplătoare... Dar ce-ar putea să caute o doamnă într-un loc spre care nu duce nici un drum, avînd în vedere că abia acum se construiește unul? Trebuia să găsească ceva! Dar ce?

Brusc, îi veni o idee. Deschise șifonierul și alese

o pereche de pantaloni de călărie.

Asta era soluția! Va ieși la plimbare! De mult nu mai călărise, iar iapa ei, Zara, abia aștepta să se dezmoștească un pic!

Își caută o bluză potrivită. Alese una verde, cu dantelă, apoi o aruncă. „Nu vreau să arăt de parcă m-aș juca de-a Scarlett O'Hara“, își spuse ea. Alegerea era grea... Până la urmă se hotărî să poarte bluza cea nouă. Nu era foarte potrivită pentru călărit, dar îi stătea bine... Rachel își zise că n-ar strica să pară elegantă, avînd în vedere că ultima dată arăta ca un șoarece salvat de la înec...

Cînd ieși din casă, observă cu bucurie că arșița se mai potolise. Era încă foarte cald, dar cum nu avea nici un motiv să gonească...

Zara se bucură cînd o văzu intrînd în boxă cu șaua și haranșamentul.

– Ești o fată bună! o mîngîie Rachel, dîndu-i o bucătică de zahăr. Știu că te-am cam ignorat în ultimul timp, dar sper c-ai să mă ierți.

Zara luă zahărul și necheză, veselă.

Era plăcut să fii iarăși în șa...

Lui Rachel îi plăcuse întotdeauna să călărească, pentru că îi dădea un sentiment de libertate, de detașare... Își trase pălăria albă, cu boruri largi, pe frunte, ca să-și apere ochii de razele soarelui. Lăsă iapa să meargă liniștită, la pas. Simțea că se relaxează și ea, odată cu calul...

Altădată călărea des, dar în ultimul an nu mai avusese timp pentru distracții. Munca de la redacție o

captivase, viața la oraș era interesantă... E adevărat, însă, că doar în asemenea clipe, cînd călărea singură pe pajiște, putea să se lase cuprinsă de visare...

Cînd Rachel ajunse la marginea șantierului, uitase de ce venise acolo. Zgomotul unui bulldozer o trezi la realitate. Trase de hățuri, ca să liniștească iapa, pe care o speriasse zgomotul neobișnuit, apoi înaintară încet, privind în jur. Pămîntul răscolit contrasta puternic cu pajiștea deasă pe care călărise pînă atunci...

Demonstrații avuseseră dreptate. Iar bărbatul pe care îl căuta era cauza aceluia prăpăd...

Știa, în ciuda supărării ce începuse s-o cuprindă, că nu venise aici să se certe. Cel mai bine era să păstreze o poziție neutră, să nu facă nici un fel de reproșuri, dar nici să arate o recunoștință exagerată. Important era să rămînă calmă. La urma urmei, făcuse o concesie venind aici!

Zara începu, deodată, să sară, nervoasă. În clipa următoare, Rachel văzu camionul care se apropia și trase puternic de hățuri, încercînd să potolească iapa ce intrase în panică. Încetul cu încetul, reuși s-o liniștească, și o mîna spre un grup de lucrători, care păreau că se distrează pe socoteala ei.

Unul dintre ei, după toate aparențele șeful, făcu un pas înainte:

– Domniță, vă antrenați cumva pentru Marele Premiu la cursele cu obstacole sau numai vă plimbați? se interesă el, bine dispus.

– Nici una, nici alta, răspunse Rachel, bătînd-o ușor pe Zara pe gît.
Caut pe cineva.

– Pe cine?

Rachel se înroși, dându-și seama că uitase numele celui ce-o salvase. Își dădu seama, deodată, că nu era de loc simplu să-l descopere!

– Caut un bărbat, spuse ea, provocând râsete printre lucrători.

– Ați nimerit tocmai bine, domnișoară! strigă unul. O colecție mai completă nu găsiți în toată Carolina!

– Ce părere aveți de mine? se vârî în vorbă un uriaș bărbos.

Ceilalți râdeau și se apropiară de ea.

Rachel simțea nevoia să fugă, să se ascundă de râsetele lor, dar o opri ambiția ei obișnuită. Nu se putea întoarce acasă fără să facă ceea ce își propusese!

– E o întâlnire de afaceri! zise ea rece, și-și mîna calul cîțiva pași înapoi.

Bărbatul care-i vorbise primul interveni:

– Dacă-i vorba de afaceri, vorbiți cu patronul.

– Unde-l găesc? se interesă Rachel.

– Acolo, în baracă, lângă Țărmul Țîntarilor, spuse omul, arătînd cu mîna spre râu. În spatele tufișurilor, șoseaua face o curbă, care duce direct spre apă. Nu se poate să nu vedeți baraca!

– Mulțumesc! spuse calmă Rachel și-și îndreptă iapa în direcția arătată.

– Dacă nu găsiți ce căutați, întoarceți-vă la noi! îi strigă uriașul cu barbă. Să știți că viața nu înseamnă numai afaceri!

Rachel călări încet, deși abia aștepta să se îndepărteze de grupul de muncitori. Nu pentru că s-ar

fi simțit amenințată în vreun fel, ci pentru că se înțelegea mai bine cu oamenii pe care îi cunoștea în condiții normale...

Călări spre grupul de copaci care, dintr-un motiv oarecare, scăpaseră de defrișare, și găsi drumul care ducea spre râu. La o oarecare distanță, se vedea și baraca. În fața ei stăteau doi oameni. Rachel se îndreptă spre ei. Unul o văzu și începu să strige și să gesticuleze. Fata își continuă drumul. Începuse să strige și cel de-al doilea, însă distanța era prea mare ca să înțeleagă ce strigau.

„Am nimerit-o bine“, își spuse Rachel. Nu era nimeni întreg la minte pe aici? Cei doi păreau țicniți, fața de muncitorii de dinainte. Cine și-ar fi închipuit că o femeie se poate expune atîtor aventuri, numai intrînd într-un șantier de bărbați? Bărbații aceia se purtau atît de copilărește, atît de lipsiți de orice logică!

Și în clipa următoare se dezlănțui iadul!

A început printr-un muget sălbatic deasupra grămezii de pietriș din dreapta ei, apoi prin aer începură să zboare bucăți de piatră... Unul dintre camioanele de mare tonaj își descărcase, basculînd-o, încărcătura de balastu...

Rachel n-a mai apucat să se sperie. Imediat după ce prima piatră bubuise, lovind mormanul, Zara făcuse un salt direct spre malul apei. Își sprijini o clipă picioarele din față de mal, apoi își căută salvarea în mijlocul apei. Fără Rachel.

Fata se ținuse în șa la primul salt, dar în clipa în care calul se oprise brusc pe malul apei, zburase pur și simplu peste capul lui direct în Avon. Se

scufundă, apoi reuși să iasă la suprafață.

Apa nu era adâncă, iar Rachel simți pământul sub picioare. Se întoarse spre mal, dar când încercă să meargă prin apă alunecă și se cufundă din nou.

Încercă să-și recapete echilibrul, dar cei doi bărbați săriseră deja în apă. O apucară de brațe și o traseră pe mal.

– Ai pățit ceva? o întrebă unul din ei.

Rachel scutură din cap.

– Nu, totul e O.K.

Ar fi vrut să-și dea la o parte părul ud de pe față, dar cei doi o țineau încă de brațe. Abia când ajunseră pe mal își slăbiseră strînsoarea.

– Ai avut noroc, spuse cel de-al doilea. Dacă te loveai cu capul de vreo piatră, acum ai fi călărit pe Plaiurile Veșnice de Vânătoare!

– Cum de ți-a dat prin cap să călărești pe aici? Crezi că e Central Park? se rătoi celălalt.

Rachel izbuti în sfârșit să-și dea părul la o parte și să-i vadă.

– N-am venit să mă plimb! protestă ea. Am venit...

Dar nu mai spuse nimic, pentru că-l recunoscuse pe bărbatul din față ei.

– Iar dumneata!

Strigătul izbucnise simultan din cele două guri. În clipa când Rachel recunoscuse într-unul din bărbați pe cel care-i salvase viața noaptea trecută, își dăduse și el seama că era a doua oară când o scotea din apă.

Rachel își reveni prima din surpriză.

– Ar trebui să puneți un anunț: „PERICOL DE MOARTE!“

– Doamnă, un asemenea panou chiar există! Iar pe el scrie cu litere foarte mari: „INTRAREA INTERZISĂ!“

Rachel ar fi vrut să-i răspundă ceva, dar chiar atunci apără un jeep. La volan era lucrătorul care încercase să-i strige ceva. Era, evident, îngrijorat de urmările căzăturii.

– Am încercat s-o avertizez, șefu' ! strigă el. I-am strigat că e periculos!

– Te cred, Joe, spuse cel care-i salvase viața lui Rachel. Dar am ajuns la concluzia că nu există forță pe lumea asta care s-o împiedice pe domnișoara să ajungă în Avon...

Se întoarse apoi spre Rachel.

– Suferi de vreun complex care te face să te crezi sirenă? Sau te joci de una singură de-a catastrofa?

Rachel strînse pumnii. Asta era culmea! Își bătea joc de ea!

– Decît să te ții de bancuri, mai bine te-ai gândi cum să îmbunătățești condițiile de siguranță pe șantier.

– Văd și eu că măsurile pe care le-am luat nu sînt suficiente... O să luăm imediat măsuri suplimentare!

– Și anume ce? Nu mai angajați șoferi orbi?

– Nu. Am să te expediez urgent de pe șantierul meu!

Și o apucă pe Rachel de încheietura mîinii, strigîndu-l pe șoferul jeepului.

– Vino aici, Joe! Eu am să fac o plimbare cu domnișoara!

Și începu s-o tragă spre mașină.

Rachel începu să protesteze:

– Ce te-a apucat? N-am de gând să merg nicăieri cu dumneata!

– Nu mă interesează! Vrei ca data viitoare să te scot de sub vreo dragă sau mai știu eu pe unde ai să nimerești?

Rachel încercă să se elibereze, dar bărbatul o ținea strâns.

– Și calul? Doar n-o să-l las aici!

– Au să-l prindă oamenii mei. Joe se pricepe, a fost mult timp cowboy în Wyoming. Spune-i doar unde trebuie să-l ducă. Cred că abia așteaptă să mai călărească un pic. Fiindcă el știe să călărească!

Rachel se sufoca de furie:

– Adică eu nu știu?

Bărbatul dădu din umeri.

– S-ar zice că ai un oarecare stil... Trebuie să recunosc că, atunci când ai zburat în apă, ai făcut-o cu multă eleganță!

Rachel simți cum îi năvălește singele în obraz. Nu avusese parte decât de insulte! Și era, totuși, o călăreață îndemânică!

Deodată, bărbatul îi dădu drumul.

– Urcă! Sau trebuie să te urc cu forța în mașină?

– Nu-i nevoie!

Cel mai mult o enerva senzația că individul se amuza copios. Era destul de realistă ca să aprecize corect situația. Nu-i mai rămăsese de făcut decât să urce de bună voie în mașină. Tipului îi era indiferent dacă o evacua de pe șantier cu forța!

De ce fusese atât de proastă ca să vină aici? Doar pentru că tatăl ei considerase necesar să dea dovadă de curtoazie! Curtoazie! Individul ăsta habar n-are cum se scrie un asemenea cuvânt!

Se îndreptă, își ridică fruntea și merse, fără să mai scoată un cuvânt, spre jeep. Urcă în mașină cu înfățișarea cea mai impunătoare pe care reuși să și-o compună.

Bărbatul o urmări cu zîmbetul acela superior, nerușinat, pe care i-l cunoștea prea bine. Se așeză leneș la volan, după ce împinsese scaunul, ca să-și facă loc picioarelor, pe care le avea cam lungi.

Joe veni lângă ea.

– Unde trebuie să duc calul, domnișoară?

– La casa colonelului Sounders. Cam cinci mile de aici, spre Charleston. Toată lumea ne cunoaște.

– O.K.! Fiți liniștită, am să vă aduc calul în bună stare.

– Mulțumesc, Joe.

Bărbatul de la volan o privi întrebător.

– Încotro?

– Îți arăt eu...

5

Călătoria se desfășura în tăcere. Rachel stătea bătoasă și privea pe fereastră. Era supărată pe ea însăși, pentru că se simțea – ciudat – atât de nesigură! Iar individul nici n-o băga în seamă! Măcar de-ar fi spus ceva! Stătea acolo, privind-o plin de sine, de parcă ar fi fost stăpînul lumii! Atunci de ce se ostenise s-o conducă chiar el?

Bineînțeles! Trebuia să se fi gîndit de la început: voia să-și demonstreze superioritatea, să o ducă acasă ca pe un copil care a făcut vreo prostie pe undeva! O trata ca pe o puștoaică! Îl privi pe furiș. De ce era atât de... atât de frumos? Părea să fie și curajos... Ceva ce o umplea de neliniște o făcea să simtă că, dacă el ar voi-o, nu i-ar rezista... Noaptea trecută îl visase... Stătea lângă ea și o privea drept în ochi. Ea încercase să-i evite privirea, dar nu izbutise, pentru că era incapabilă să se miște... Fața lui se apropiase tot mai mult, iar pe buze i se ivise umbra unui zîmbet... Un zîmbet plin de mister... O luase în brațe, iar buzele lor se uniseră...

Rachel tresări. Asta mai lipsea, să înceapă să viseze în plină zi! Și încă pe individul ăsta arogant! Un fel de sindrom al ostaticului... Citise undeva că, uneori, se întîmplă ca victima unei răpiri să se îndrăgostească de cel care-o răpise...

Își concentrează atenția și-și scutură capul. Doar nu

îneebunise, să-i treacă asemenea gînduri prin minte! Se răsuci, neliniștită. E adevărat că el era un tip imposibil, dar nu se punea problema unei răpiri!

Cînd îi vorbi, fata tresări speriată.

– Tatăl dumitale e una din persoanele importante din zonă?

De ce o întreba? Îi citise gîndurile? Avea cu adevărat intenția s-o răpească?

Îl privi, fără să știe ce să-i răspundă.

– De unde ți-a venit o idee ca asta? întrebă în cele din urmă, încercînd să aibă o voce cît mai normală.

– I-ai spus lui Joe că toată lumea cunoaște casa colonelului Sounders... Cineva care e atât de cunoscut trebuie să fie un om important...

– N-am spus că tatăl meu e colonelul Sounders.

– Nu, n-ai spus. Dar este. Sau mă înșel?

– Ai dreptate. De unde știi?

O privi scurt.

– Să zicem că am ghicit... Sau, mai bine zis, am dedus... Calul pe care îl călărești e un cal de rasă, foarte scump. Un bărbat care posedă un asemenea cal nu va permite decît soției sale sau fiicei să-l călărească... Sau i-l dăruiește...

– N-aș fi putut să mi-l cumpăr singură? întrebă Rachel. Sau, poate, să-mi fie dăruit de soțul meu...

– Nu ești căsătorită, rînji bărbatul. Sînt absolut sigur de asta!

Aerele lui de superioritate o îmbolnăveau, pur și simplu! Arăta chiar atât de rău încît era de neînchipuit că un bărbat ar fi putut s-o placă și s-o ia de soție?

– De unde ai dedus asta? întrebă ea, țifnoasă.

– Să zicem că e doar o intuiție masculină, explică el, cu același aer de superioritate. Am dreptate, ori ba?

Rachel numără încet pînă la zece, încercînd să se calmeze. Îi venea să urle! Cum putea fi un om chiar atît de îngîmfat?

– Am ajuns la intersecție. Încotro o luăm?

Prima reacție a fost să-i răspundă: „La dreapta“. Apoi îi veni ideea că ar fi cazul să-i plătească un pic cu aceeași monedă...

– Încotro te îndrumă intuiția masculină! zise ea, încîntată de sine.

Fără să ezite o secundă, individul coti la dreapta!

Rachel i-a spus că a ajuns în clipa în care erau în dreptul conacului. Nu mai avea nici un chef să-i testeze intuiția masculină...

Cînd mașina opri în fața scării largi, ce ducea spre intrare, Rachel sări afară. Îi venea s-o ia la fugă pe trepte... Se întoarse însă și se îndreptă spre cel care îi salvase viața:

– Am ajuns, spuse ea, fără nici un rost.

Bărbatul coborî, ocoli mașina și-i luă mîna.

– Îți mulțumesc pentru că te-ai obosit să mă aduci acasă...

Strîngerea lui de mîna a fost puternică, scurtă.

Fără să vrea, Rachel se simți dezamăgită cînd el îi dădu drumul.

– Trebuie să plec, șopti ea.

Iar el nu făcu nimic s-o oprească...

Așa că Rachel rămase locului, supărată din nou pe ea însăși. Cele două căderi în apă îi zdruncinaseră,

oare, mintea? Părea că nu știe ce vrea și cu atît mai puțin ce s-ar cuveni să vrea...

La început, îl găsisese insuportabil, se și certase cu el, iar acum îi era teamă că o să plece... Nu se purta normal... Însă nu încercă să caute vreo explicație.

La orizont sclipi deodată un fulger și aerul se umplu de zgomotul tunetului. Nu era un lucru neobișnuit ca în zilele fierbinți să izbucnească, din senin, furtuna, dar de data asta Rachel avu impresia că însuși cerul exprima o anumită stare de spirit...

Se trezi întrebînd:

– Nu intri o clipă? Nu-i nimeni acasă. Tatăl meu e în vizită, la niște prieteni...

Îi venea să-și muște buzele de ciudă! Cum fusese în stare să spună așa ceva? Ar putea să-i interpreteze vorbele ca o provocare, ca o invitație lipsită de echivoc...

– Dacă nu-i nimeni acasă, nu deranjez pe nimeni, îi răspunse el.

Îl conduse prin holul uriaș, cu parchetul alb, lustruit, pînă în salonul alăturat. Afară se înnorase. Prin ferestrele largi se vedea cerul, pe care soarele, asflînd, îl colora în sîngeriu... De parcă orizontul luase foc.

Rachel voi să aprindă lumina, dar el o opri:

– Te rog, las-o așa... Îmi place peisajul, adăugă el, ducîndu-se spre fereastră. E atît de tipic Sudului!

Rachel se duse lîngă el și privi împreună spectacolul, care se desfășura, parcă, anume pentru ei, străbătut continuu de fulgere... Și ei îi plăcea peisajul fermecător al amurgului... Deodată, se simți cuprinsă

de personalitatea bărbatului de lângă ea. Nu-și dădea seama ce se întâmplă cu ea. Niciodată nu se simțise atât de nesigură în prezența unui bărbat. Simți din nou, ca atunci când o scosese prima dată din apă, dorința nebună de a fi în brațele lui. Fără să vrea, inima începu să-i bată mai tare. Dacă el ar lua-o în brațe, ea ce-ar trebui să facă?

Încercă să se smulgă din starea aceea ciudată și întreabă, dându-și seama că vocea îi sună altfel ca de obicei:

– Vrei să bei ceva?

El se întoarse spre ea, iar Rachel se întreabă dacă simte ce se întâmplă cu ea, dacă își dă seama ce gânduri îi treceau prin minte, în clipele acelea...

– Mulțumesc, poate mai târziu, îi răspunse el.

Apoi, îi puse mâna pe gulerul bluzei.

– Ești udă! Ar trebui să te schimbi!

Rachel nu reacționează; doar zîmbi. Simțea mâna lui, care îi mîngîia gîtul... Rațiunea îi spunea că trebuie să se smulgă din vraja aceea, dar era incapabilă să se miște. Văzu figura lui apropiindu-se, iar respirația îi deveni mai iute... Apoi îi simți gura pe buze...

La început, a fost impresionată de gingășia, de tandrețea cu care o săruta. Dar tandrețea se transformă iute în patimă. Cîteva secunde, Rachel încercă să-i reziste, dar nu-și putea stăpîni dorința. Corpul ei se lipi de al lui, iar gura i se deschise...

Gemu când mîinile lui îi atinseră pieptul... Apoi o acoperi cu sărutări ce-i ardeau pielea...

Gîtul nu-i mai ajunsese. Îi descheie bluza și i-o trase peste umeri. Rachel era ca hipnotizată,

incapabilă să gîndească limpede. Totul era doar dorință, doar simțuri... Corpul ei nu-i mai aparținea, nu mai răspundea voinței ei, ci dezmiardărilor acestui străin...

– Doamne, cît ești de frumoasă! șoptea el. Mai frumoasă decît erai în amintirea mea...

Avea vocea răgușită și vorbea cu greutate.

– M-ai ținut minte? îl întreabă Rachel.

– Din noaptea în care ne-am întîlnit nu mă gîndesc decît la tine. Mi-am dorit să te țin din nou în brațe... Și, în cele din urmă, te-am regăsit...

– Eu te-am regăsit, îl corectă Rachel, zîmbind.

– Da, așa e... Trebuie să-ți fiu recunoscător.

Și începu să-și arate recunoștința.

Rachel gemu când buzele lui îi coborîră pe sîni și începură să se joace cu ei, plin de gingășie. În același timp, mîinile o mîngîiau, iar atingerea lor o făcea să-și simtă pielea în flăcări... Îi mîngîie părul, vrînd să-l îndepărteze de ea, dar de fapt îl strînse cu putere la piept...

Apoi, fără să știe cum, își recăpătă controlul.

– Te rog, ascultă-mă, îi spuse ea, încet. Cred că am innebunit amîndoi! Stau pe jumătate dezbrăcată în brațele unui bărbat pe care l-am văzut doar de două ori în viața mea, al cărui nume l-am uitat și despre care nu știu nimic!

– Mai putem corecta cîte ceva, zîmbi el. Mă numesc Henry Bright, am treizeci și unu de ani, sînt cetățean american, necăsătorit, și cred că ultima informație va rămîne valabilă mult timp.

Îi întinse mâna, iar Rachel i-o strînse.

– Mă numesc Rachel Sounders, spuse ea, la fel

de ceremonios ca și el, am douăzeci și opt de ani, americană, necăsătorită. Ultima informație nu va rămîne valabilă mult timp.

Se dădu puțin înapoi și începu să-și încheie bluza.

– Te rog, nu! spuse el, apucîndu-i mîinile. Acum, cînd te-am regăsit, nu îmi dai voie să te mai sărut o dată? Nu am dreptul la un supliment, avînd în vedere că te-am salvat de la înec?

Și vru s-o tragă lîngă el. Dar sună telefonul, iar Rachel se îndepărtă brusc de el.

– Trebuie să răspund. S-ar putea să fie tata. Mă sună întotdeauna, cînd sînt singură acasă...

Se duse la aparat și ridică receptorul.

– Într-adevăr, era tata, spuse ea, punînd receptorul în furcă. Vrea să-i citesc un proiect de contract, pe care l-a lăsat în camera lui. Iartă-mă o clipă...

Henry mîrîi:

– De ce nu i-ai spus că ești ocupată?

– Și dacă mă întreba cu ce-s ocupată? Trebuia să-i spun adevărul?

Bărbatul zîmbi.

– Nu, nu neapărat... Dar mi-ar fi plăcut mai mult dacă n-am fi fost întrerupți...

Rachel se duse la el și-i sărută vîrful nasului:

– Ești prea grăbit! Mi-a spus că a avut grijă de mine. În bucătărie e o pizza. Trebuie doar s-o despachetez.

– Bine, dacă-i suficient de mare, ca să ajungă pentru amîndoi, am să-ți țin companie, spuse Henry generos.

Rachel se uită la el, prefăcîndu-se furioasă:

– Așa deci! O pizza, și gata cu pasiunea!

– Exact! Pasiunea pentru pizza e mai puternică.

Rachel oftă.

– Și eu care te credeam romantic...

– Chiar sînt! Să știi că o pizza bună mă transformă într-un visător incorigibil!

De data asta îl mușcă de vîrful nasului și fugi înainte ca el să apuce s-o ia în brațe.

– Mă întorc imediat. Sper să nu mori de foame pînă atunci.

Urcă în camera ei, de la etaj, își scoase lucrurile ude și-și puse un halat. Apoi se duse în birou, îi telefonă tatălui ei, îi citi contractul despre care discuta cu prietenul lui, Howard, și îl asigură că o să se culce devreme și că se simte bine. Nu, nu se supăra că a lăsat-o singură. Era exact ce-și dorea; avea nevoie de o seară liniștită; fusese prea obosită în ultima vreme...

„Fiicele pot fi uneori foarte mincinoase“, își zise ea, punînd receptorul în furcă. „Însă știi cum e, tată: în război și în dragoste, orice e permis...”

Își puse o rochie, zîmbind în timp ce se privea în oglindă. Găsise ceva cu adevărat potrivit pentru o seară petrecută acasă...

Înainte de a intra în bucătărie, merse în camera în care îl lăsase pe Henry.

– Vrei să bei ceva? întrebă ea, din ușă.

Rămase uimită, neprimind răspuns. Privi în jur. Camera era goală!

Henry nu se vedea nicăieri!

6

Rachel se apropie de fereastră. Începuse să plouă; picături grele loveau în geam... Se făcuse întuneric...

În timp ce se întreba unde dispăruse Henry, văzu farurile jeep-ului aprinzându-se. Apoi auzi motorul pornind, iar mașina se puse în mișcare.

Simți o dezamăgire atât de puternică, încât o percepu ca pe o durere fizică. „N-a fost doar o scurtă aventură“, își zise cu amărăciune. „Am fost prea ușuratică... Putea să facă tot ce poftea cu mine...”

Ca în transă, se duse la ușă și-o deschise. Norii care întunecaseră cerul, fulgerele sclipitoare care-l brăzdau, la răstimpuri, se potriveau perfect cu starea ei de spirit. Îi venea să plângă... Dar se stăpîni. Asta mai lipsea! Făcuse o prostie, dar nu se sfîrșea lumea numai dintr-atît!

Își mușcă buzele. Ce să facă? Poate ar fi mai bine dacă s-ar întoarce în oraș... E adevărat, era târziu, dar oricum era mai bine decît să rămîină singură în casa asta pustie, gîndindu-se la Henry...

Cînd să se întoarcă în casă, auzi un zgomot ușor. Speriată, își ținu răsufarea. Zgomotul se auzi din nou. Pași pe alee! Era singură, Henry plecase... Probabil că era vreun spărgător! Nu citise chiar dimineața, în ziar, că în ultimul timp, în zonă, avusese loc o serie de spageri?

Inima îi bătea cu putere – dar mai degrabă de furie, decît de teamă. Era furioasă pe Henry, care o părăsise într-un asemenea moment!

Închise ușa și alergă spre rastelul cu arme al tatălui ei. Apucă iute o pușcă grea, cu două țevi, și deschise sertarul în care erau cartușele. Apoi coborî în hol, cu arma încărcată sub braț. Auzi zgomotul pe care îl făcea cineva, încercînd să deschidă ușa.

– Stai pe loc! strigă ea, și adăugă:

– Sînt înarmată! Dacă intri, îți trag un glonț în burtă!

Își ținu respirația, sperînd că individul o să dispară, dar, spre spaima ei, ușa se întredeschise. Ce să facă? Nu trăsese niciodată în cineva. Nici măcar într-un iepure sau într-un porumbel... Abia știa cum se manevrează o armă...

– Ascultă, strigă ea, pot să trag prin ușă! Și mă indoiesc că n-am să te nimeresc!

În clipa aceea, ușa se deschise larg:

– Iubito, sînt convins că sînt bărbați care sărută mai bine decît mine, dar nu cred că-i cazul să mă ameninți cu arma pentru atîta lucru! Exagerezi! La urma urmei, ți-am salvat viața de două ori!

– Dar plecaseși! exclamă, surprinsă, Rachel.

Henry intră și închise ușa în urma lui.

– De unde știi?

– Am văzut mașina pornind...

– Nu crezi că ar fi mai bine dacă ai pune arma aia undeva? o întrebă el.

Abia acum își dădu seama că ținea pușca îndreptată asupra lui. Puse îndată piedica și lăsă arma pe masă.

Henry veni lângă ea și o luă în brațe.

– Te-ai liniștit?

Rachel dădu din cap și se lipi de el. Simțea că i se înmoaie genunchii... Mai întâi dezamăgirea, când crezuse că a părăsit-o, apoi spaima de posibilul spărgător... Una peste alta, era prea mult pentru o singură seară!

– Strânge-mă în brațe! îl rugă.

Henry îi sărută părul.

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii...

– Am crezut că ai plecat...

– Îmi făgăduisei o pizza. Cum să plec?

– Barbar lacom ce ești! îl repezi Rachel. E a mea! Poate că vreau s-o mănînc singură...

– Ar însemna să te arăți nerecunoscătoare. Și eu, care-am avut atîta grijă de calul tău...

Rachel îl privi întrebătoare.

– Cel pe care l-ai văzut plecînd cu mașina a fost Joe. În timp ce erai sus, a apărut aici, cu calul. Atunci am dus iapa în grajd, iar lui i-am spus că poate să ia mașina. Spune și tu, nu merit o bucată de pizza? Cred că am muncit destul pentru ea...

– Dacă cineva merită să fie răsplătit, atunci acela e Joe, îi replică Rachel.

– Pentru că ți-a adus calul?

– Nu, pentru că n-a apărut mai devreme, rîse Rachel. M-aș fi simțit îngrozitor...

N-a ținut mult pînă cînd pizza a fost gata. Rachel pregătise masa, apoi adusese mîncarea.

Mai tîrziu, cu cîte un pahar cu vin în mînă, se întoarseră în sufragerie. Rachel dădu muzica mai încet și se așeză lângă Henry, pe canapea. El o

cuprinse în brațe, iar ea își lăsă capul pe umărul lui. Îi plăcea așa, cuibărită lângă el...

Deodată, Henry suspină.

– Vai! Tocmai acum, cînd aș putea face atîtea lucruri minunate cu tine, sînt mort de oboseală! Am avut o zi grea, istovitoare... Cred că-i timpul să mă culc...

O privi în ochi.

– Rachel, pot să înnoptez aici?

Apoi adăugă, zîmbind:

– În patul tău...

Rachel scutură din cap.

– Nu, ai să dormi în camera de oaspeți! Din motive de siguranță!

Henry își turnă o porție zdravănă de sirop de arțar pe clătita și începă să mănînce cu poftă.

Rachel se mulțumi cu o cafea. Nu mîncă niciodată prea mult la micul dejun. Și, în afară de asta, era nervoasă. Tatăl ei se putea întoarce acasă mai devreme ca de obicei. Cum ar fi reacționat văzînd-o la masă cu un străin? Cine știe – poate s-ar fi bucurat, închipuindu-și că e un posibil ginere...

Însă cum tații nu sînt niciodată consecvenți, mai ales cînd e vorba de fiicele lor, cel mai bine era să nu riște.

Se uită pe furiș la ceas, iar Henry îi observă gestul.

– Gata? întrebă el, între două înghițituri.

Rachel dădu repede din cap.

– Într-o oră trebuie să fiu la studio, în Charleston...

– Ai tot timpul, spuse el laconic, luînd a treia clătita din farfurie.

Apoi o privi îngrijorat:

– Nu mănînci?

Rachel mîncase o jumătate de clătita – asta, pentru ea, era aproape un record.

– Am mîncat o jumătate de clătita! protestă ea.

– Asta înseamnă mai puțin de jumătate din cît ar fi trebuit! Nu vrei puțin sirop de arțar?

– Nu, mulțumesc, nu mai pot... Clătitele astea sînt mari cît o roată de căruță!

– Specialitatea mea! se mîndri el.

Pentru că el făcuse clătitele, în timp ce Rachel pregătise masa.

– La ce fel de studio lucrezi? se interesă el.

– Un studio de televiziune...

– A, ești o stea a televiziunii, la picioarele căreia se așterne întreaga națiune!...

– Dacă ar fi așa, ar trebui să fiu foarte dezamăgită! Nu prea ai dat semne că ești impresionat de personalitatea mea!

Henry rînji.

– Eram prea impresionat de **tine!** Păcat că nu mi-ai dat voie azi noapte să-ți demonstrez entuziasmul meu! Sincer vorbind, nu prea mă uit la televizor. Cu ce te ocupi? Seriale melodramatice? Interviuri în direct?

– N-ai nimerit. Acționez în culise, ca să zic așa. Sînt reporter. De fapt, lucrez la un post mic, local... Și sînt tot ce vrei, numai o celebritate nu...

– Ce fel de reportaje faci?

– Despre tot ce se întîmplă în comitatul nostru.

Lucruri pe care studiourile mari nu le bagă în seamă. Știri interesante doar pentru oamenii din zonă. Cum a fost, de exemplu, manifestația de protest de pe malul râului.

– A, de-asta erai acolo! Crezusem că faci parte dintre demonstranți.

– N-am chiar atîta spirit combativ... Dar, oricum, sînt de partea lor. E vorba, la urma urmei, de protecția mediului în care trăim!

Henry sorbi o înghițitură de cafea.

– Știi cum stau, în realitate, lucrurile, spuse el, lăsînd ceașca jos. Toți vor să ajungă în mijlocul naturii, dar nu pe jos! De asta construim șoseaua...

– Nu găsesc nimic amuzant în asta! se burzului Rachel.

– Nici nu e, îi răspunse el. Dar oamenii trebuie să știe clar ce vor. Tuturor le-ar place ca natura să rămînă neatinsă, dar în același timp vor electricitate și climatizare... Nu e deloc simplu. Din două, una. În orice caz, nu mi se pare corect să ni se reproșeze ceva nouă, constructorilor.

– Poate că nu vi se reproșează decît că serviți drept instrumente pentru distrugerea lumii!

Rachel se înfierbîntase. Era, neîndoios, de partea celor care protestaseră, pe malul râului Avon. Chiar era nevoie să se construiască șosele din ce în ce mai late?

– Dacă-i vorba de cei care servesc drept instrumente pentru distrugere, n-ar trebui să ne critici doar pe noi. Bucata cea mare din plăcintă o iau speculanții. Nici nu încerc să ghicesc cu cît a devenit mai bogat onorabilul proprietar al celor cîteva hectare de mlaștină...

Rachel tresări. Ce voia Henry să spună? Știa că fostul proprietar era tatăl ei? Tatăl ei nu era un speculant, iar ea nu fusese de acord cu vânzarea pământului!

Acum regreta că adusesese vorba despre asta. Din fericire, Henry părea să fie mai interesat de clătite. O terminase pe ultima și privea pofticios în farfuria lui Rachel.

– Chiar nu vrei s-o mănânci?

Rachel își alungă gândurile negre și-i împinse repede farfuria.

– Nu, mulțumesc, m-am săturat.

În timp ce Henry înfuleca bucata de clătită, se întreba cum rămânea atât de zvelt, când avea o asemenea poftă de mâncare.

Henry păru să-i citească gândurile:

– Un mic dejun copios e cum nu se poate mai potrivit pentru cineva care stă toată ziua pe șantier. Uneori, când sînt probleme, nu mai mîncăm tot restul zilei...

Se uită la ceas.

– E târziu..., remarcă el și o privi, zîmbind, pe Rachel. Oricum, nu te îndrăgostești în fiecare zi...

– Adevărat? se interesă ea, cu o mutră inocentă.

Henry se ridică, înconjură masa și veni lângă ea. O apucă de braț și o ridică spre el. Ea îl privi în ochi. Rămaseră așa cîteva secunde, apoi fețele li se apropiară tot mai mult iar buzele li se împletiră într-un sărut, care spunea mai mult decît toate cuvintele din lume.

Se despărțiră cu greu. Rachel îi luă mîna și și-o lipi de obraz.

– Mă crezi că m-am îndrăgostit de tine? o întreba el, cu o voce răgușită.

Rachel îi sărută dosul palmei.

– Te cred, îi răspunse în șoaptă.

Mai rămase lângă ea o clipă, apoi se îndepărtă. Cînd vorbi, vocea îi suna normal.

– E timpul să ne despărțim. Oamenii mei au să-și închipuie că i-am lăsat baltă...

Rachel îl aprobă:

– Da, sigur...

Trecură prin salon. Rachel își luă lucrurile, apoi ieșiră împreună.

Vorbiră prea puțin, în vreme ce mergeau spre șantier. Nu mai aveau nevoie de cuvinte, ca să se înțeleagă...

Ultimii kilometri erau un drum de pămînt, care ducea la șantier. Henry îi arăta calea, atrăgîndu-i atenția asupra gropilor. La volan, Rachel se văzu nevoită să se concentreze. Mercedes-ul ei nu fusese conceput pentru asemenea drumuri.

Cînd ajunseră, în sfîrșit, Rachel observă cu uimire că locul era pustiu. Nu se vedea nici un pom. Doar utilajele de lângă baracă mai tulburau liniștea...

Rachel opri mașina lângă jeepul cu care o condusesse Henry acasă, cu o zi înainte. Cînd opri motorul, Henry se întoarse spre ea.

– Cînd te mai văd?

– Cînd vrei?

– Acum! Mereu! Nu-i vorba cînd vreau... Poimîine e sîmbătă. Se schimbă tura, mulți dintre

oamenii pleacă acasă, în week-end, așa că sînt liber. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles.

Rachel își luă poșeta, scoase o carte de vizită și-i scrisese pe verso adresa locuinței ei din oraș și numărul de telefon.

– Să n-o pierzi! îi atrase ea atenția.

Henry îi sărută vârful degetelor.

– Am s-o păstrez cu mai multă grijă decît dacă ar fi o hîrtie de-un milion! Acum trebuie să plec... oftă el, fîsă să se miște.

– Nu mă săruți la despărțire? îl întrebă Rachel.

Henry voi să se apropie de ea, cînd se auzi o voce feminină:

– În sfîrșit, ai sosit!

În ușa barăcii apăruse o tînară, care venea spre ei. Fără s-o bage în seamă pe Rachel, adăugă:

– E cumva o modă nouă, să vii la lucru la amiază? Te aștept de un ceas!

Henry coborî din mașină.

– Îmi pare rău, Yolanda, dar am avut ceva urgent de rezolvat.

Se întoarse apoi spre Rachel.

– Ea e Yolanda, o colegă. Dînsa e domnișoara Sounders.

Cele două femei se salutară scurt, cu răceală.

Rachel îi aruncă Yolandeii o privire scurtă, dar pătrunzătoare. Părea să aibă în jur de 25 de ani. O vîrstă complet nepotrivită pentru o colegă, după părerea ei. Mai ales că Yolanda arăta foarte bine; ar fi produs senzație în orice studio de televiziune. Iar pe un șantier, printre bărbați, avea probabil efectul

unei bombe! O bombă sexy!

Avea părul negru și pielea măslinie, ca de mexicană sau metisă. Îți atrăgea privirea de departe și întreaga ei atitudine arăta că era conștientă de frumusețea ei.

Era îmbrăcată simplu, în jeanși și tricou. Dar Rachel observă imediat că jeanșii erau din cei care costă cel puțin trei sute de dolari, iar tricoul era un exemplar de casă de modă... O ținută prea puțin potrivită pentru o fată care lucra pe șantier... și cu un efect nemaipomenit.

Yolanda se întoarse către Henry:

– Trebuia să fii de mult la segmentul 7! Hai, vino odată!

Henry mormăi:

– Bine, bine...

Voi să-i spună ceva lui Rachel, dar ea ambalase deja motorul, gata de plecare.

– Văd că ești ocupat... Nu te mai rețin!

Și, salutîndu-l scurt, din cap, țîșni din loc, înainte ca el să mai apuce să spună ceva.

„Deci, fără sărut de despărțire...“, își zise Rachel, în timp ce ocolea primele gropi.

7

– Rachel, ești atentă la ce-ți spun?

Rachel se trezi din visare.

– Sigur, Bill.

Bill Jackson, șeful Serviciului Actualități al studioului Charleston Number One, o privi bănuitor. Nu înțelegea ce se petrece cu ea. Reportera lui cea mai bună nu fusese niciodată atât de absentă, în timpul unei ședințe de lucru.

Rachel încercă să pară atentă și interesată, dar în sinea ei se ruga să se termine odată, mai repede.

– Cred că n-am epuizat toate posibilitățile de a folosi tema ecologiei și a protecției mediului, continuă Bill, privind-o atent. Ca să nu mai vorbim de reportajul pe care trebuia să-l facă Rachel și care s-a dus pe apa sîmbetei...

Făcu o pauză și adăugă:

– Oricum, colega noastră a reușit să revină printre noi. Însă mută ca un pește!

Și se opri, rîzînd singur de bancul pe care-l făcuse. Joe și Mary, ceilalți colegi care participau la consfătuire, zîmbiră cu teamă. Rachel, în schimb, rîse cu poftă. Bancurile lui Bill erau, de obicei, la fel de amuzante, ca rînjetul unui aligator.

Satisfăcut, Bill privi în jur.

– Vreau să vă comunic că vom continua reportajele despre protecția mediului! Nu numai atât:

le vom da amploare! Vreau ceva care să le meargă oamenilor la suflet!

Se opri, pentru o clipă.

– Doamnelor și domnilor, după cum știți, ținem în fiecare luni o ședință pentru a stabili direcțiile de bază ale programului nostru. Aici se stabilește soarta lui și, implicit, a studiului nostru. Rămîne stabilit că prioritatea numărul unu e protecția mediului! După cum am mai spus, trebuie să facem ceva care să-i atragă pe telespectatori, să fie captivați, să...

Se întrerupse, căutînd o expresie potrivită.

„Să fie captivați ca de privirea lui Henry“, gîndi Rachel. Ochii lui o fascinaseră de la început. Nici acum nu era prea lămurită în privința relației ei cu Henry. Făcuse o greșală? Nu-și dădea seama. Avea senzația că nu avusese de ales. În minte îi reveni iar imaginea fetei cu părul negru. Ce legătură putea să fie între Henry și ea? O prezentase drept colegă de serviciu... O fată care lucra pe șantier și se îmbrăca de la o casă de modă! Să te apuce rîsul! Rachel simți o înțepătură în inimă. Era cumva iubita lui? Nu, asta nu se putea!

– Deci, părerea mea e că Rachel trebuie să folosească șansa pe care i-o oferim. Ne-am înțeles?

Rachel reveni cu picioarele de pămînt. Despre ce naiba era vorba?

– Bineînțeles că sîntem de acord, domnule Jackson, răspunse Mary. Numai că... eu și Joe pregătisem ceva și credeam că...

– N-are importanță, o întrerupse Joe. Ideea reportajului cu temă ecologistă e a lui Rachel. Dacă e să realizăm o emisiune, ea e cea mai îndreptățită s-o facă.

Rachel privi zăpăcită de la unul la celălalt.

– Ce-ar fi să vedem ce au pregătit Mary și Joe, și apoi să luăm o hotărîre? întrebă ea.

Bill se încruntă.

– Altă dată, Rachel! Sîntem cu toții de acord că tu ai avut ideea temei și sper să faci un reportaj foarte bun. Nici o grijă, o să-i vină rîndul și lui Mary...

Apoi își privi ceasul.

– La treabă! Timpul nu stă pe loc!

– Rachel dă-mi te rog, ketchup-ul...

– Poftim, Joe...

Rachel se întinse după sticlă și i-o dădu, apoi se întoarse la salata ei de thon. Luă o înghițitură și o privi pe Mary, care nu se atinge de mîncare.

– Nu-ți place?

– Ba da... șopti Mary.

– E supărată pentru că ai fost aleasă tu, ca să faci reportajul, îi explică Joe.

– Nu-i adevărat!

Rachel lăsă furculița jos. Erau într-un restaurant, lîngă portul vechi. După ședință se duseseră să mănînce. Lucrau împreună de mai bine de un an și ieșiseră de mai multe ori împreună. Joe era un vechi profesionist, lucrase la mai multe ziare, după care se reprofilase pe televiziune. Mary era cea mai tînără din grup și cea mai lipsită de experiență. Fusese angajată în urmă cu un an, imediat ce terminase colegiul.

– Nu mă deranjează dacă vom lucra toți la aceeași temă, zise Rachel. Oricum, sînt atîtea fețe ale problemei... Nu știu cum i-a venit lui Bill ideea că aş putea face reportajul singură...

– Pentru că a fost inițial ideea ta, îi reaminti Joe.

După toate aparențele, interesul lui era atînit, pentru moment, asupra hamburgerului ce-l avea în față.

„Bărbații au întotdeauna poftă de mîncare“, își zise Rachel. Henry se număra printre puținii fericiți care nu se îngrașă, oricît ar mîncea... Sau te pomenesci că, mai tîrziu, va trebui să aibă grijă de infățișarea lui? Rachel tresări. Ce însemna „mai tîrziu“? Exista pentru ea vreun Henry, exista un „mai tîrziu“? Trebuia să aștepte ceva?

Se scutură brusc de asemenea gînduri. Oare ce se întîmpla cu ea? Ieri nu avea decît o grijă: să facă reportaje bune! Iar azi, în mintea ei se învîlmăseau Henry Bright și reportajul pe care nu mai voia să-l facă, cel puțin nu așa cum i-o cerea șeful ei.

– Dacă ideea îmi aparține, asta nu înseamnă că trebuie să fac eu toate reportajele, spuse Rachel, mai mult pentru ea, decît pentru ceilalți.

– În ce-l privește pe primul, cred că da, îi replică Joe.

– De ce, dacă-mi permiteți să întreb?

– Pentru că prima emisiune e întotdeauna cea mai importantă, de asta! Dacă publicul e interesat, se uită și la următoarea. Bill își pune mari speranțe în tine...

– Mulțumesc, făcu ea, sarcastic.

– Nu te mai înțeleg, continuă Joe. Voiai să faci emisiunea. Gîndește-te la manifestația ecologiștilor! Altădată îl rugai pe Bill să-ți dea ce îți oferă acum de bună voie! Iar cînd îți dă mîna liberă, spui că nu mai ești interesată de problemă!

– Eu aș fi foarte interesată..., oftă Mary.

Joe se uită la ea, enervat.

– Las-o baltă, Mary! Dacă nu face Rachel reportajul, o să-l facă altcineva, nu tu! Ești prea tînără. N-ai destul experiență.

– Fir-ar să fie, întotdeauna sînt prea tînără! izbucni Mary.

– Liniștește-te, fetițo! O să vină și rîndul tău! o încurajă Joe.

– Asta nu-i o consolare! Mi se pare nedrept să se tot vorbească de experiență, cînd celor tineri nu li se dă nici o șansă! strigă Mary. Sigur, recunosc că tu nu ai nici o vină, se întoarce ea spre Rachel.

– Sincer vorbind, mă simt mai ușurată, cînd te aud spunînd asta...

– Totul pornește de la faptul că ți-ai făcut un nume, ești un star, se băgă Joe din nou în discuție. Dacă nu faci tu reportajul, șeful o să i-l dea lui Pennyman sau altcuiva din vechea gardă. În nici un caz n-o să i-l lase lui Mary! Sau mie...

Rachel știa că Joe are dreptate. Ajunsese o reporteră cunoscută, pentru că munca din greu. Și avusese un dram de noroc... Acum, Bill avea o părere foarte bună despre ea. Și, în mod normal, și-ar fi dat toată silința să nu-l dezamăgească... Dar de cînd apăruse Henry în viața ei totul se schimbase... Nu-și părăsise convingerile, dar nu mai vedea

totul doar în alb sau negru. Ca urmare, nu putea face reportajul pe care și-l dorea Bill. I-ar fi incredințat cu plăcere treaba asta lui Mary. Dar cum?

Brusc, îi veni o idee. Ezită o clipă, apoi se întoarce spre Mary.

– Cred că știu cum facem!

– Cum facem, cu ce?

– Cu reportajul, bineînțeles! O să ai și tu o șansă! Ai să faci tu reportajul, în locul meu!

Mary o privi, neîncrezătoare.

– Și Bill ce-o să spună?

– Nimic... pentru că n-o să știe. Adică o să afle abia la sfîrșit... Cel mai bine ar fi să afle după difuzarea emisiunii... Atunci cînd nu va mai putea face nimic.

Mary înflorise de bucurie.

– Grozav! Dar tu? Ce-ai să faci?

– Mă gîndesc la altceva... Aș vrea să fac o emisiune despre Cupa Americii. Iar dacă vreau să fiu de față la următoarea cursă de yachturi, va trebui să plec chiar azi. Așa că, de fapt, tu ești cea care îmi face un serviciu...

– Nici vorbă! Îți mulțumesc din suflet!

– Singurul neajuns e că va trebui să muncești eî pentru doi...

– Nu-i chiar așa greu! Deocamdată, n-am mare lucru de făcut.

– Bine, atunci e O.K., zîmbi Rachel.

Mary era în culmea fericirii.

– Rachel, ești cea mai grozavă colegă din lume!

– Să nu exagerăm!

– Să știi că poți să ai încredere în mine,

Rachel! N-am să-ți înșel așteptările!

Mary era sinceră, dar făgăduiala ei, spre ghinionul lui Rachel, era sortită să nu se împlinească.

– Vă grăbiți, domnișoară?

Rachel se întoarse.

– Henry! strigă ea, bucuroasă. Nu mă grăbesc, în mod deosebit.

Era adevărat. Ieșise, grăbită, în felul ei obișnuit, din clădirea stației de emisie. Acum, că Henry era cu ea, nu mai avea nici un motiv să se grăbească. Îl privi atentă.

– Ce faci în oraș?

– Am treabă. Caut o femeie.

– Interesant! Și cine-i fericita?

– O am în fața ochilor. Înainte, o aveam doar în suflet... îi răspunse Henry, apropiindu-se de ea.

– Ce romantic! îl ironiză Rachel. Și eu care crezusem că bărbații din nord n-au pic de sentimentalism!

– Depinde și de femeie, replică Henry. Și acum, ce facem noi, romanticii?

Rachel se gândi o clipă:

– Bem o cafea?

Bărbatul o privi, cu o uimire prefăcută:

– Ți se pare romantic să bei o cafea?

Rachel rîse:

– Oricum, e un început...

– O.K. Unde mergem?

– La Clubul de yachting. De acord?

Henry făcu o mutră uluită:

– Sigur că-s de acord! Am putea, oare, să mergem într-un loc unde nu e apă? Azi nu mi-am făcut încă datoria de salvamar!

– Dacă ți-e teamă că ai să fii nevoit să mă scoți iar din apă, fii liniștit. Sînt o grămadă de înotători pricepuți, acolo.

– Vrei să spui că ai fi în stare să te lași salvată de un alt bărbat? Vrei să mă părăsești, deja?

– Atunci n-ai decît să stai tot timpul lângă mine. N-am chef să plutesc ceasuri în șir pînă cînd ai să te înduri să mă salvezi!

– Fii sigură că n-am să mă mișc de lângă tine!

– Te pricepi la bărci cu pînze? îl întrebă Rachel, în treacăt, în timp ce mergeau cu mașina spre club.

– Nu prea; nu-mi pot permite...

Rachel zîmbi.

– Mulți descoperă plăcerea asta cînd e prea tîrziu... Știi zicala: un yacht e o gaură în apă, înconjurată de lemn, prin care se aruncă bani...

– Dar tu? o întrebă Henry.

– Ce vrei să știi?

– Ai un conac la țară, un cal de călărie... Un yacht ți s-ar potrivi de minune...

– Conacul e al tatălui meu. Tot el mi-a dăruit și calul. Altceva n-am. N-am yacht și, de altfel, e genul de distracție pentru care n-aș avea timp. Am o slujbă, muncesc ca să mă întretin.

– Iartă-mă, mormăi Henry, uimit de izbucnirea ei.

De fapt, remarca lui despre yacht o atinsese pe Rachel într-un punct sensibil. Era mîndră de munca ei, de independența ei și o revolta să fie luată drept

o femeie răsfățată, numai pentru că tatăl ei era un om bogat.

– Atunci, de ce mergem la Clubul de yachting? se interesă Henry.

– Meseria, răspunse scurt Rachel. Fac un reportaj despre Cupa Americii.

– Parcă am auzit ceva despre ea...

– E cea mai importantă competiție în largul mării, îi explică Rachel.

– Și ce legătură are cu Charlestonul? Credeam că are loc la New York.

– E o problemă în care e implicată întreaga Americă, îi răspunse ea. Căpitanul yachtului nostru, și o parte din echipaj, sînt din San Diego, California. Însă din echipaj face parte și cineva din Charleston; vreau să-i iau un interviu.

– Ar trebui să-mi iei și mie unul, între patru ochi, zise Henry, privind-o atît de pătimaș, încît Rachel roși.

Tocmai asta nu voia. Profesia ei și Henry trebuiau să rămînă lucruri separate.

– Nu mi-am închipuit că umbli după publicitate. Iar cu mine ai dat greș: n-am de gînd să te împart cu telespectatorii!

– Crezi că mi-aș găsi fani?

– Cine știe? S-ar putea să te alegi doar cu cîteva scrisori, cu propuneri lipsite de orice echivoc...

– Eu n-am nevoie decît de una singură! declară el, solemn.

– Ideea cu propunerile fără echivoc a fost, într-adevăr, grozavă!

Rachel ronțăia zgomotos, la urechile lui Henry.

– Am crezut că m-ai părăsit pentru marinarul ăla flusturatec...

Rachel se rățoi la el:

– A fost cel mai lung interviu din viața mea!

Se făcuse deja seară. O seară care, după părerea lui Rachel, fusese mult mai reușită decît după-amiaza...

Era cu Henry, în apartamentul ei din oraș. Stăteau pe covorul gros din sufragerie. Doar veioza arunca un strop de lumină... Din combina stereo se auzea, în surdină, o muzică lentă...

Îi căzuse în brațe de îndată ce intraseră în casă, iar de data asta Rachel nu-l mai putuse opri pe Henry. Patima, dorința pe care o simțea pentru el erau atît de puternice, încît ar fi făcut orice. Iar Henry părea stăpînit de aceleași sentimente. O tot alintase, mîngiind-o și sărutînd-o, pînă cînd chiar ea îi ceruse să vină la ea acasă. Henry nu se lăsase rugat, iar Rachel trăise, în brațele lui, o împlinire pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci...

Acum stăteau pe covor, istoviți, dar fericiți... Încet, se întoarseră la realitate...

– Încă un interviu ca ăsta și-mi schimb meseria, spuse Rachel, căscînd.

– Poate că am greșit, venind cu tine, zise Henry.

– A, nu! Prezența ta a fost singurul lucru care l-a împiedicat pe domnul Candice să-și piardă controlul...

Henry o ciufuli, în joacă:

– Eu am mai avut de-a face cu marinari! Drept

să-ți spun, erau mai tăcuți!

– Asta nu seamănă deloc cu un amator de yachting! Pălăvrăgea într-una ca o țată! N-am avut timp să-i pun nici o întrebare! Atît am apucat să-i spun: „Ce mai faceți?“, că el și-a dat drumul și nu s-a mai oprit!

– Păi, i-ai pus o întrebare, iar el ți-a răspuns...

– N-am mai întîlnit pe cineva care, la o asemenea întrebare, să se apuce să-și povestească toată viața...

– Păi nu voiai să-i iei un interviu?

– Un interviu despre Cupa Americii! Acum știu despre regată exact cît știam și mai înainte! Speram să aflu de la el ce mă interesa...

– Și acum ce ai să faci?

– Nu știu... Cred că am să mă duc la bibliotecă și am să caut tot ce s-a scris despre yachting...

Rachel se aplecă deasupra lui Henry. Desena, cu vârful degetului, curbe invizibile pe pieptul lui... În clipa aceea, n-o mai interesa deloc Cupa Americii.

– Nu-mi face nici o plăcere să vorbesc despre domnul Candice sau alții ca el, șopti ea, sărutîndu-i pieptul.

– Atunci să vorbim despre tine...

– Nu, mai bine despre tine... Nu te cunosc, aproape de loc...

– Nu prea am lucruri interesante de povestit, zise Henry.

– Atunci povestește-mi-le pe cele neinteresante...

– Nu-mi place să vorbesc despre mine.

Rachel își intensifică dezmiardările.

– O femeie trebuie să știe cu ce fel de bărbat

s-a culcat...

– Serios? N-am mai auzit asta!

– E o tradiție sudistă, declară Rachel. O doamnă din sud nu se lasă cucerită de un bărbat necunoscut. Iar dacă o face, trebuie să nu-i mai fie necunoscut.

Se aplecă și-l mușcă în joacă.

– Mă doare! protestă el.

– Atunci, povestește!

– Bine, mă supun tradițiilor sudiste! De unde să încep?

– De unde vrei.

– Numele meu e Henry Bright și sînt un amant extraordinar. Dar asta o știi deja...

– Mai știu ceva, zîmbi ea.

– Ce?

– Că ești un încrezut! Povestește mai departe!

Vorbiră pînă tîrziu în noapte... Dacă la început, înfierbîntați de dorință, le ajungea apropierea fizică, acum voiau să știe totul unul despre celălalt, ca și cum asta i-ar fi apropiat și mai mult, ca și cum puteau cuprinde, în dragostea lor, și trecutul...

Rachel își puse cămașa de noapte și négligé-ul, pe care le primise, de Crăciun, de la tatăl ei. Henry trebui să se mulțumească cu un prosop de baie, pe care și-l înfășură în jurul șoldurilor... În sinea ei, Rachel găsea că arăta minunat...

Au mîncat ceva, un dejun de miez de noapte, și au băut o sticlă de vin. În cele din urmă se duseră în pat. Rachel se cuibări în brațele lui și-i ascultă bătăile inimii, pînă adormi...

Zilele care au urmat au fost, pentru Rachel, cele mai fericite din viață. Și mai fericită era noaptea... De fapt, trăia numai pentru clipele când Henry apărea în ușă, respirînd greu, de parcă nu mai avusese răbdare să aștepte liftul și urcase patru etaje pe jos...

Într-o seară, se plimbau pe bulevardul Battery, spre parcul White Point. Cerul era senin; marea se întindea în fața lor ca un covor albastru. În depărtare se vedeau luminile din Fort Sumter. Rachel se opri, ascultînd vuietul valurilor care se loveau de țărm. Briza îi răvășea părul... Se întoarse încet spre Henry, care rămăsese în spatele ei.

– Aș da un ban, să știu ce gîndești, șopti Henry.

– Mă gîndeam doar că sînt fericită. Atît de fericită, că mă doare!

Henry îi sărută părul.

– Știu, iubito! Și eu simt același lucru!

8

Pentru prima dată în viața ei, lui Rachel meseria începu să i se pară enervantă și plictisitoare. Nu mai lucra aproape de loc. Îi venea greu să se concentreze. Indiferent de ce se apuca, mai devreme sau mai târziu începea să viseze cu ochii deschiși. Reportajul despre Cupa Americii se scufundase undeva, în oceanul gîndurilor ei... Uitase complet de reportajul lui Mary, despre înfruntările dintre ecologiști și constructorii șoselei.

Într-o seară, plecă acasă pe la șase. Avea conștiința încărcată: îl repezise pe Joe. Se întîlniseră pe scări, el voise să-i vorbească, iar ea îi răspunsese scurt că n-are timp. Joe strigase ceva după ea, dar nu-l înțelesese, pentru că Joe era deja în stradă.

Rachel lăsă de-o parte gîndurile despre Joe. Singurul lucru care o interesa cu adevărat era că așteptase trei zile... În sfîrșit urmau două zile libere, pe care le va petrece cu Henry... Știa că-i e greu să-și părăsească șantiierul, să-l lase nesupravegheat, dar el hotărîse astfel.

– O să facem ceva nemaipomenit! îi spuse el. Ceva deosebit! Ceva complet nemaiauzit!

– De exemplu?

Henry se gîndise puțin.

– O să ne acoperim cu grămezi de cartofi prăjiți și floricele de porumb și o să stăm toată ziua în pat! Ce zici?

- Nu mi se pare prea grozav...
Henry se prefăcuse dezamăgit.
 - Și eu care crezusem că ești o femeie pătimașă! Două zile de dragoste, ți se pare prea mult?
 - Nu, zîmbise ea. Nu-mi place ideea cu cartofii prăjiți. Ai idee ce plăcut e să stai pe firimituri uscate?
 - Bine, atunci te las pe tine să hotărăști ce facem. Un singur lucru vreau!
 - Asume?
 - Să facem dragoste, să facem dragoste cît mai mult!
 - Mai vedem! rîse ea, și-i închise gura cu o sărutare.
- În privința asta, nu-și făcea griji; ar fi vrut doar să facă puțină ordine în jur. O să înceapă cu un drum la cel mai bun magazin de delicatese din Charleston. O cină în doi, la lumina lumînărilor, acasă... Apoi, lucrurile vor merge de la sine...
- Se grăbi să pregătească masa. Voia să facă baie și să se schimbe, înainte de sosirea lui Henry...
- Pe la opt, terminase totul.
- Se privi în oglindă: părul, care-i curgea în valuri pe umeri, strălucea mătăsos; se machiase ușor, și asta îi sublinia trăsăturile clasice ale chipului. Zîmbi din nou, fără să vrea: oglinda îi înfățișa, în clipa aceea, imaginea perfectă a unei doamne din Sud. „Sper că o să-i placă și lui Henry“, murmură ea.
- Se dădu un pas înapoi. Négligé-ul scurt, negru, costase o avere, dar merita! Ce paradox: dai o grămadă de bani pe niște lucruri pe care le îmbraci

numai ca să-i faci pe bărbați să le zvîrle cît mai iute de pe tine!

La urma urmei, găsise – nu-i așa? – un bărbat deosebit!

Era uimită de ea însăși. Se simțea emoționată, ca la prima întîlnire, deși se întîlnise des cu Henry, și aveau două zile și trei nopți, numai pentru ei doi... Și vor veni și alte zile, alte nopți...

Terminase toate pregătirile. Își turnă un Campari, apoi deschise televizorul. De obicei, urmărea programul zilnic al canalului la care lucra; era o sarcină profesională. În seara asta, însă, nu avea nici un chef de muncă. O vreme, căută un canal care să se potrivească cu starea ei de spirit și, în final, se hotărî pentru un spectacol muzical transmis de la Las Vegas.

După o oră, privea încă spectacolul, fără să înțeleagă ceva din el. Între timp, verificase de două ori dacă telefonul era bine pus în furcă. Pe la unsprezece, se duse la bucătărie, mîncă doi crabi cu maioneză și puțină salată... La unu, se duse la culcare.

Adormi cu greu și avu un somn neliniștit. Era îngrijorată, se temea că Henry pătise ceva. Avea un sentiment covîrșitor de frustrare. Nu înțelegea nimic! Henry nu lipsise niciodată în week-end. Sigur, putea să fi intervenit ceva, poate că era ocupat, dar de ce nu-i telefonase?

Dacă era pe șantier, nu avea cum să-i telefoneze, își explică ea, dar în clipa următoare își aduse aminte că văzuse în jeep un telefon portabil. Poate că nu plecase cu jeep-ul... Poate avusese un accident!

Pe șantier se întâmplă tot soiul de nenorociri...

Rachel se răsuca în pat, ațipea o clipă, apoi se trezea din nou...

Privi încordată în întuneric. I se păruse că auzise voci... Apoi totul se liniști și se prăbuși din nou în așternut. Până la urmă, adormi...

Cînd se trezi, dimineața, o cuprinse iar neliniștea.

Primul impuls a fost să dea un telefon, ca să afle ceva despre Henry. Apoi se răzgîndi. Hotărî să aștepte s-o sune el.

A fost o dimineață fără de sfîrșit...

Spre prînz, se duse la magazin. Cumpără numai lapte, pîine și cîteva ziare. Nu avea nevoie de altceva. Cumpăraseră cu o zi înainte tot ce i-ar fi trebuit pentru o cină în doi...

Cînd ajunse acasă, auzi telefonul sunînd. Se grăbi, gata să scape sticla cu lapte, dar degeaba! Ajunsesse prea tîrziu! Soneria se oprise...

Peste o jumătate de oră, telefonul sună din nou. Spre dezamăgirea ei, era Mary, care voia să știe ce părere avea despre reportajul pe care-l făcuse în locul ei. Rachel trăi un moment penibil, cînd se văzu nevoită să admită că nu-l văzuse.

— Am fost așa de ocupată, în zilele astea...

Își dădea seama că era o scuză lipsită de seriozitate. Spre uimirea ei, Mary primise lipsa ei de interes fără nici un comentariu, dar Rachel era atît de preocupată de problemele ei, încît nu dădu prea multă importanță faptului.

După două zile, se sătură de așteptare. Și era sincer îngrijorată. Mai mult ca sigur, Henry pățise ceva! Nu vedea o altă explicație pentru tăcerea lui!

Își blestema orgoliul prostesc. De ce nu-l căutase imediat? Poate că avusese un accident, poate că zăcea undeva, în vreun spital... Sau, poate... Nu, să nu exagereze!

Intrase în panică. Îi tremurau picioarele. Trebuia să știe!

Se repezi la telefon, apoi se opri. Nu voia să afle de la un străin, de la o voce impersonală, dacă Henry pățise ceva. Își luă poșeta și cheile mașinii și ieși în fugă din casă.

În cîteva minute, își scoase Mercedes-ul din parcajul subteran și porni în goană pe șosea, de-a lungul coastei, spre nord, lăsînd orașul în urmă.

După o oră, ajunse la marginea șantierului.

Acordă panoului care interzicea accesul pe șantier exact aceeași atenție pe care o acordase bornei ce indica granița Carolinei de Sud. Trebuia totuși să fie atentă, pentru că pericolele semnalate de panou erau reale. Pe cînd gonia pe drumul de pămînt, fusese gata să se ciocnească, de două ori, cu basculantele ce năvăleau, pline parcă de intenții criminale. Cîteva secunde fusese acoperită de nori groși de praf, dar avusese noroc, nu-i sărise nici o piatră în parbriz. Îl binecuvîntase pe șofer cu cîteva cuvinte potrivite, pe care omul nu avea cum să le audă, dar care o ușurară, cît de cît.

Se liniști abia cînd ajunse la baracă. Rămase o clipă în mașină. Nu știa prea bine de ce, dar n-avea nici un chef să coboare și să intre în birou. În cele din urmă se hotărî: n-avea nici un rost să stea așa în mașină, ore în șir, sperînd să apară Henry, din senin...

Privi în jur. Se vedeau câțiva lucrători, dar nimeni n-o băga în seamă. Se îndreptă spre ușă, ezită o clipă, apoi o deschise și intra înăuntru.

Încăperea era luminoasă, prietenoasă. Lângă ferestre se vedeau două etajere din scinduri frumos geluite; unul dintre pereți era acoperit cu planuri desenate pe calc.

Erău trei birouri, fiecare cu câte un calculator, tastatura și monitorul. Totul dădea o senzație de eficacitate, dar și de comoditate. Nici nu-ți dădeai seama că întreaga clădire era, de fapt, un container metalic. Rachel recunoscuse, în sinea ei, că era un loc unde îți făcea plăcere să lucrezi. Iar înfățișarea persoanei care se afla acolo îi demonstra tocmai acest lucru: arăta foarte mulțumită, și de sine, și de întreaga lume.

Cînd se opri din lucru și o privi pe Rachel, pe figură îi apărură o expresie ciudată. Era evident că o recunoscuse, iar vizita ei o mira.

Rachel simți că o cuprinde din nou gelozia, ca și prima dată. Era, oare, posibil ca Henry să fie zi de zi împreună cu femeia asta și să nu vadă în ea decît o angajată oarecare?

Se întrebă dacă fata cea brună vedea în ea o rivală. Dacă era așa, nu lăsa să se observe nimic. Nu părea să fie indignată de vizita lui Rachel, ci doar uimită.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Avea o voce puțin răgușită, care bărbaților li se părea, mai mult ca sigur, foarte sexy...

– Vreau să vorbesc cu domnul Bright.

– Îmi pare rău, lipsește deocamdată.

Deși fata vorbise foarte calm, Rachel se sperie.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

Cuvintele țîșniră de la sine, fără să le poată opri.

Tînăra o privi cu atenție.

– Ce vreți să spuneți?

– A suferit vreun accident?

– Nu. De unde v-a venit o asemenea idee?

– Pentru că...

Rachel își mușcă buzele. Nu putea să-i spună femeii aceleia că era iubita lui Henry și că era îngrijorată pentru că nu-l văzuse de cîteva zile.

– Pot să-l aștept?

Din nou, aceeași privire ciudată.

Rachel se întrebă de ce naiba se holba așa la ea, dar se gîndi, din nou, la Henry. Slavă Domnului că nu pășise nimic!

– Vine curînd?

– Așa cred. Chiar vreți să-l așteptați?

– Bineînțeles! exclamă Rachel surprinsă.

Fata nu-i răspunse nimic, dar era limpede ce gîndea: „O să-ți pară rău.“

– Am să aștept în mașină, adăugă Rachel.

– Puteți aștepta și aici...

– Nu, mulțumesc!

Rachel speră că Henry va sosi curînd, și pînă atunci prefera să fie singură.

Se așeză în mașină și porni radioul. Muzica o izola de lumea exterioară, îi dădea un sentiment de siguranță. Nu-și dădea seama de ce, dar în clipa aceea simțea că are nevoie de un astfel de sentiment. Toate îi erau străine, dușmănoase... Sigur, nu putea fi

decît o prostie, dar nu izbutea să scape de impresia asta...

Își lăsă capul pe spate, ascultînd muzica. Își dorea ca Henry să fi fost cu ea...

Apoi, pierdu noțiunea timpului. Nu-și dădea seama cît timp așteptase. Auzi o mașină apropiindu-se, iar inima începu să-i bată mai tare, recunoscînd mai întîi jeep-ul, apoi pe cel care-l conducea.

Coborî din mașină înaintea lui. Primul impuls fusese să alerge spre el, să-i sară în brațe. Era atît de fericită că-l vedea!

Făcu cîtiva pași spre el, apoi se opri, ca trăsniță, fără să știe de ce. Între ei se ridica, parcă, un zid invizibil... Henry se schimbaseră; nu fizic, ci felul în care se purta, se mișca, în felul în care o privea...

După o clipă, Rachel spuse:

– Bună, Henry!

Răspunsul sună la fel de scurt:

– Bună!

Părea gata-gata să se întoarcă și să o ia la fugă! Nu-i făcea nici o plăcere s-o vadă!

Liniile feței i se înăspriseră, părea să fi dormit puțin în ultimele zile... Nu arăta obosit, ci altfel... Un sentiment pe care Rachel îl percepu aproape fizic... O privea cu dușmănie!

În cele din urmă, Rachel nu mai îndură tăcerea:

– Te-am așteptat...

Vorbele ei părură să-l pună pe gînduri, ca în fața unei probleme complicate...

Rachel își pierdu răbdarea:

– Am venit să văd dacă ți s-a întîmplat ceva.

Henry o privi cu o ironie îndurerată:

– Și eu care îmi închipuiam că ai venit să vezi cea mai importantă persoană din zonă!

Rachel nu înțelegea ce se petrece. Știa doar că era groaznic!

– Henry, trebuie să vorbesc cu tine!

– Mulțumesc, nu mai dau interviuri!

Rachel îl privi, fără să-l înțeleagă:

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus!

– Crezi că am venit să-ți iau un interviu?

Henry dădu din umeri:

– Poate ai vrut doar să te plimbi...

Privi spre mașină.

– Uitasem de camera de luat vederi! Ce prost sînt! Uitasem că specialitatea ta sînt informațiile ascunse... elementul uman...

Rachel era complet derutată.

– Vrei să-mi explici și mie despre ce vorbești?

– E neapărată nevoie?

– Cred că am dreptul ăsta! spuse ea cu convingere.

– Atunci află că și eu am dreptul să-ți cer ca în programul de seară să nu apară ceea ce am să-ți spun!

– Nu înțeleg...

– Bineînțeles că nu înțelegi! izbucni Henry. Tu, o fată sensibilă, nu poți înțelege că poate fi strivit un fir de iarbă! Dar la afaceri te pricepi! În bucata asta de pămînt, apoi verși lacrimi de cîntec pentru că niște oameni răi, ca noi, construi

șosea. Asta-i culmea fățarniciei!

Și se întoarse să plece.

– Stai puțin! strigă ea. Recunosc că terenul a fost al tatălui meu, dar asta n-are nici o legătură cu mine! Până acum, parcă n-avea nici o importanță că eram împotriva construcției șoselei! Ce s-a întâmplat așa, deodată?

Și, pentru că el nu-i răspundea, adăugă:

– Te iubesc, Henry! Dar asta nu înseamnă că trebuie să fim de acord în toate privințele!

– Nu, dar să respecti părerile celuilalt! replică el.

– Asta și fac! De ce tot spectacolul ăsta? Tu ai slujba ta, eu o am pe a mea... Am mai discutat subiectul ăsta. N-are nici o legătură cu dragostea noastră!

– Felul în care îți faci meseria are!

Rachel simți că-i năvălește tot sîngele în obraji. De data asta nu era numai umilită, ci și furioasă.

– Nu cred că merit să mi se spună așa ceva!

Henry dădu din umeri.

– La experiența ta, ar trebui să știi când merită să spui o poveste.

– Eu nu scriu povești, eu fac reportaje! Și nu știam că fericirea noastră depinde de emisiunile pe care le fac.

Acuzațiile lui Henry îi făceau rău. Era enervată, frustrată, și nici măcar nu înțelegea despre ce era vorba.

La urma urmei, nu mai avea nici o importanță. Niciodată un bărbat nu se purtase așa cu ea! N-o să mai rămână acolo nici o secundă!

Fără să-l mai privească, se întoarse și se sui în mașină. Nu se sinchisi când Mercedes-ul, pornind în trombă, îl înconjură pe Henry într-un nor de praf. Nu se osteni să privească înapoi. Gonea, de parcă voia să câștige un raliu.

9

Dacă la sosire fusese atentă la camioanele încărcate ce străbăteau drumul de pământ, acum nu le mai dădu nici o atenție. Gonea ca fugărită de diavol. Când din față îi apărură o basculantă, apăsă cât putu pe accelerație și depăși camionul din fața ei. Cele două vehicule trecură, unul pe lângă celălalt, la distanță de câțiva milimetri, iar șoferul camionului o împrășcă cu insulte, în timp ce se străduia să readucă mașina pe drum.

Când ajunse pe autostradă, se liniști și reduse viteza. N-avea de gând să se sinucidă din cauza unui bărbat, fie el și Henry. Strânse din dinți și încercă să se concentreze asupra volanului.

Dar gândurile nu se lăsau ținute în frâu. Se întorceau mereu la Henry. Cum putea să-și explice atitudinea lui? Deși, ce nevoie mai avea de o explicație? Îi era destul ce văzuse și auzise! Nu mai era convinsă că între ea și Henry fusese și altceva, în afară de sex...

Rachel zîmbi amar. Ce mare lucru, o dezamăgire în dragoste! Tu ți-ai pierdut cu desăvîșire capul, iar pentru el n-a fost decît o distracție... În fiecare zi se întîmplă cîte o poveste din asta... N-are rost să-i dai prea multă importanță...

Simți că i se pune un nod în gît. Ce naiba, doar n-o să se apuce să plîngă!

Cînd intră în Charleston, aproape își revenise. Circulația densă de pe autostradă îi distrase atenția. Conducea repede, dar fără să riște. Înainte de a intra în oraș, reduse viteza.

Fără să-și dea seama, conduse spre casă. Nu avea nici o întîlnire, nici o obligație. Era liberă să facă orice. Și asta n-o făcea cîtuși de puțin fericită...

Abia parcase mașina, că îi veni o idee. Porni din nou motorul. Nu-i trebui mult ca să ajungă la studio. Lăsă mașina în fața intrării, iar la protestul portarului răspunsese azvîrlindu-i cheile.

— Pentru cazul în care vine guvernatorul în vizită!

— Dar, domnișoară Sounders, știți că e interzis! Dacă vine șeful?!

— Dacă vine, spune-i să-și ducă mașina în garaj! Însă n-are de ce să-ți fie frică, n-o să vină! Și n-am să stau decît o secundă!

Portarul dădu din cap.

— O secundă! Am mai auzit asta de cîteva ori...

Rachel îi trimise o sărutare, cu vîrfurile degetelor, și fugi în clădire. Luă liftul și urcă la arhivă.

Arhiva nu era, după cum era de așteptat, la subsol, ci la etajul trei. Oficial, acolo era biblioteca, dar de fapt era o videotecă. Acolo se păstrau benzile cu tot ce se producea în studio. Cele mai multe conțineau înregistrări de spectacole și reportaje. Filmele difuzate de studio nu erau decît închiriate, din cauza prețurilor.

Cînd Rachel intră, un bărbat scund, gras, cu ochi veseli și strălucitori, îi ieși în întîmpinare.

— Ce onoare pentru coliba mea! Ce caută o stea

de pe fundamentul televiziunii în iadul ăsta?

Încăperea luminoasă, prietenoasă chiar, îi contrazicea afirmația.

– Salut, Sam, îi zise Rachel. Pot să văd înregistrarea ultimei emisiuni?

– Sigur, nu te mai sature privindu-ți propria operă! rânji omulețul. Ce orgoliu, domnule!

Rachel ar fi vrut să-i spună că nu avusese nici o contribuție la realizarea ei, dar nu putea. Vorbise cu Mary numai o dată, la telefon, și nu avea nici cea mai mică idee ce reacție avusese Bill, când descoperise că textul comentariului nu-i aparținea. Oricum, dacă difuzase reportajul, însemna că fusese mulțumit de el.

Sam se îndreptă spre rafturile din celălalt capăt al camerei, iar Rachel îl urmă. Se opri în fața unei mese, pe care erau împrăștiate benzi și casete video.

– Nu-i aici... mormăi el. Am rămas în urmă... A fost difuzat de curînd și a rămas, probabil, în studio...

Pînă la urmă, găsi caseta și i-o întinse. Rachel îi mulțumi și plecă în grabă.

Portarul o întâmpină furios:

– Secunda a durat douăzeci de minute! E adevărat că altădată a fost și mai rău...

Rachel îi luă cheile, îi mulțumi, se sui în mașină și se duse acasă. Odată ajunsă în apartament, își luă o cola din frigider și-și făcu un sandwich cu salată, desființînd economia de calorii cu un munte de maioneză. Apoi viri caseta în videorecorder și porni aparatul.

Reportajul despre lupta ecologiștilor împotriva

construcției șoselei dura numai zece minute. În aceste zece minute, sentimentele lui Rachel trecură de la interes la uimire, apoi la spaimă. Era cea mai penibilă cîrpăceală făcută vreodată. Se înțelege, fusese filmată și demonstrația de protest a ecologiștilor. În privința asta nu avea ce să obiecteze. În emisiunile ei anterioare nu lăsase nici o îndoială asupra faptului că era împotriva construcției autostrăzii.

O înfurie însă tonul reportajului: un amestec de declarații ipocrite și de acuzații lipsite de dovezi. Manifestanții erau, fără excepție, niște arhangheli, iar cei care construiau șoseaua, niște suboameni, lacomi de bani, care călcau în picioare viitorul generațiilor următoare.

Era și un interviu, banal, cu Henry. Însotit de comentariile din studio, devenea scandalos. Era evident că se urmărea ca Henry să lase impresia unui om care găsește bun orice mijloc de înavuțire. Întregul reportaj mustea de o înfumurare prostească, iar felul în care îi ataca pe cei care erau de altă părere era complet lipsit de imaginație. Dar cel mai groaznic era că pe generic apărea numele ei, ca reporter și scenarist...

Cînd se termină caseta, Rachel închise aparatul și rămase privind în gol. Oare Henry chiar credea că emisiunea fusese realizată de ea? La urma urmei, de ce nu? Știa că lucrează la studio, iar numele ei apăruse pe generic... De ce ar fi trebuit să se îndoiască de ceea ce văzuse? Acum își explicase supărarea lui... Dar cum să-l convingă că nu avea nici o legătură cu reportajul?

O să găsească ea, în timp, o soluție... Acum

avea ceva mai urgent de făcut: s-o strîngă de gît pe Mary!

Se repezi la telefon și sună la studio. Mary nu era de găsit. Nici nu spusese unde se duce... Rachel trebuia, vrînd, nevrînd, să aștepte pînă la următoarea sedință de redacție... Dar Mary să nu-și facă iluzii că pînă atunci o să-i treacă furia! După ce se gîndi puțin, formă din nou numărul redacției și-l ceru pe domnul Randall. După cîteva secunde, Joe îi răspunse vesel:

– Bună, Rachel. Ce mai faci?

Rachel încercă să-i răspundă pe un ton rezonabil:

– Bine. Numai că aş avea chef să împuşc pe cineva!

O clipă, Joe tăcu, apoi răspunse, de data asta fără urmă de veselie:

– Ai văzut?

– Da, am văzut reportajul iubitei mele colege! Unde e?

– Rachel, greșești... Nu-i vina lui Mary.

– Bineînțeles! E vina mea! Eu am avut ideea s-o las să facă reportajul! îi replică Rachel, fără să încerce să-și ascundă sarcasmul.

– Nu asta am vrut să spun. Mary a fost supusă unor presiuni puternice. Bill ține mult la ideea lui de „reportaj emoțional”. A trimis și instrucțiuni scrise... De altfel, le-ai văzut și tu.

Era adevărat. Rachel le citise și le aruncase la coș.

– Bine că tu nu știi cum e el... Tot timpul îi vin idei... Noroc că le uită imediat!

– Mary a încercat să respecte instrucțiunile, își apără Joe colega.

– Dacă și-a dat atîta osteneală să-i facă pe plac, de ce n-a semnat reportajul cu numele ei?

– I-a fost frică să nu se supere Jackson și să nu-l mai difuzeze... S-a gîndit să-i spună abia după aceea...

– Grozav! izbucni Rachel. Numai la mine nu s-a gîndit nimeni!

– Ne-am gîndit că ar fi bine să fii de față cînd o să-i spunem lui Bill... Ține mult la tine și nu cred c-o să facă scandal...

Rachel făcea eforturi să nu înceapă să urle. Asta era culmea! După ce Mary îi face o asemenea figură, mai trebuia să-i ia și apărarea! Asta era prea de tot!

– Nu-mi pasă de Mary! Ar putea Bill să-i rupă și picioarele, din partea mea.

– Mie îmi pasă.

Rachel rămase cu gura căscată. Asta era! Munca la reportaj îi apropiase! Cu toată supărarea, îi venea să rîdă. Cei doi se potriveau. Joe era băiat bun, se înțelesese întotdeauna bine cu Mary... Dar povestea n-avea să se termine așa! Avea chef să i-o spună și lui Joe, dar se stăpîni, încă o dată.

– Bine, am să fiu de față cînd o să vorbiți cu Bill. Dar va trebui să mai fie cineva de față.

– Cine?

– Henry Bright, cel pe care l-ați aranjat așa de bine în reportaj!

– Nu!

Joe era îngrozit de-a binelea.

– Individul ar fi în stare să ne omoare!

– Tot ce se poate. O să am grijă să vă afișez necrologul pe ecran!

Apoi închise. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Se gîndea numai la cît de dușmănos și disprețuitor se purtase Henry... Dacă ar fi fost alt bărbat, ar fi dat din umeri și nu s-ar fi sinchisit. Dar Henry era bărbatul pe care îl iubea... Abia acum, cînd se temea că ar putea să-l piardă, își dădea seama cît de profund era sentimentul pe care îl avea pentru el.

Se opri, deodată. Era doar o neînțelegere! Henry crezuse că reportajul era al ei! Acum putea să-i explice care era adevărul! De ce să aștepte pînă cînd Joe și Mary vor avea curajul să recunoască totul? N-avea decît să-l sune pe Henry, să-i explice! Probabil că și el era într-o stare de spirit asemănătoare. Ce ochi o să facă, aflînd că ea nu avea nici o legătură cu reportajul... Iar ea n-o să-i mai aștepte scuzele; au să se împace imediat! Rachel începu să zîmbească, gîndindu-se în cel fel aveau să sărbătorească împăcarea...

Apoi începu să acționeze. Dură un timp, pînă cînd află numărul de telefon al întreprinderii lui Henry. Cum nu era decît un sediu provizoriu, nu era trecut în cartea de telefoane. Teama ei că Henry ar fi putut fi undeva, pe șantier, se dovedi de prisos. În mai puțin de cinci minute, îl avea la aparat.

Cînd îi auzi vocea, inima începu să-i bată mai repede...

– Henry, am văzut banda cu înregistrarea ultimei emisiuni. Reportajul a fost îngrozitor și înțeleg de ce erai supărat, dar să știi că n-am nici o legătură cu el.

Și-i povesti totul despre înțelegerea ei cu Mary.

Cînd termină de povestit, el nu spuse nimic.

– Henry? Mai ești acolo?

– Mai sînt, răspunse el, iar vocea îi era mult mai prietenoasă.

– Îmi pare rău de cele întîmplate, dar sper că te-ai lămurit că n-am nici o vină.

Cînd, în cele din urmă, îi răspunse, vocea lui suna obosită:

– Mai e ceva, Rachel. Nu știu cine a făcut filmările. Nici nu contează, de fapt: au fost mulți pe aici și au filmat. Dar eu n-am vorbit niciodată nici cu Mary, nici cu un alt reporter. Am vorbit numai cu tine – și totuși, am fost citat de cîteva ori în cadrul reportajului. Unele lucruri, din cîte îmi amintesc, puteau fi cunoscute doar de tine.

Rachel nu-și credea urechilor. Se așteptase la orice, nu și la posibilitatea ca Henry să o creadă mincinoasă! Era complet buimăcită.

– Înțeleg... Înțeleg. Prea bine!

Fără să-i mai aștepte răspunsul, închise. Un timp rămase în cameră, plimbîndu-se de colo-colo; lua cîte ceva în mînă, fără să-și dea seama, apoi îi dădea drumul... Porni televizorul, apoi îl închise imediat... Îi trecuse supărarea. Era doar deprimată.

Cum de fusese atît de proastă, să se îndrăgostească de individul ăsta? Era evident că n-o iubea și nici n-o iubise vreodată, altfel nu s-ar fi purtat așa. Poate era mai bine că se terminase totul... Nu-l cunoscuse destul. Era unul din aceia care caută mereu un țap ispășitor. Acum, gata, capitolul Henry era terminat. Nu merita să plîngă pentru el!

Își împachetă mașina de scris și casetofonul. Era timpul să se apuce iar de treabă. Prea trăise cu capul în nori!

După o jumătate de oră, era în drum spre port. Poate apuca, totuși, să mai facă reportajul despre Cupa Americii...

10

În următoarele zile, Rachel a muncit de dimineață pînă seara. Ajungea acasă noaptea, cădea moartă de oboseală în pat și se trezea dimineața, înainte de ora 7. Avea un operator tînăr și ambițios, care umbla toată ziua după ea, gata oricînd să filmeze. Seara își ordona însemnările și-și scria reportajele. Într-o săptămînă realizase deja trei reportaje bune.

Nu-l mai făcuse pe cel despre Cupa Americii, dar n-avea importanță. De fapt, dacă era să recunoască cîstit, nimic din ce făcea nu i se părea că ar avea vreo importanță. Important era doar să fie ocupată, să nu aibă timp să se gîndească și la altceva, în afară de munca ei.

Zilele treceau repede. Noptile, în schimb, erau îngrozitoare. Deși se prăbușea de oboseală, uneori nu reușea să adoarmă. Gîndurile ei, prinse în timpul zilei de problemele profesionale, erau acum libere să alerge pe unde voiau... Dacă în timpul zilei reușea să-l alunge pe Henry din minte, imaginea lui îi bîntuia noptile. Și nu putea face nimic... Se răsucea în pat, căutîndu-i trupul...

În două nopți, tocmai cînd era gata să adoarmă, sunase telefonul. Îi venise să arunce aparatul pe fereastră! Cine putea s-o sune în miez de noapte? Henry? Nici vorbă! Își vîrîse capul sub pernă și așteptase pînă cînd se oprise soneria...

– Pot să mă așez?

Rachel ridică privirea. În fața ei stătea Joe. Îi arată locul liber de lângă ea.

– Poftește! Am îngropat securea războiului.

Pe fața lui Joe se citea surpriza:

– Mă bucur! Credeam că ești supărată...

Rachel privi în jur.

– Unde-i Mary? Sau te-a trimis în cercetare?

– Nu... E la Atlanta; ia interviuri unor granguri de la Coca Cola...

– Mă bucur, zise Rachel, pe care aluzia la succesul lui Mary n-o afectase deloc.

Cînd apăru chelnerița, Joe comandă niște sandwichuri și salată; îndată ce rămaseră singuri, îi spuse:

– Mary și-a dat seama că a greșit, făcînd reportajul acela. Mai bine zis, amîndoi ne-am dat seama că am greșit. Sperasem să iasă bine... Era primul nostru reportaj...

Rachel își făcu de lucru cu salata de thon.

– Ei, așa sînt bărbații... O să înțeleagă și Mary asta, cît de curînd...

Joe înțelese reproșul nerostit.

– Mary și cu mine am vorbit cu Henry.

– Care Henry?

Vocea lui Rachel era lipsită de orice urmă de interes. Joe o privi, cuprins de îndoială.

– Tipul de la firma de construcții... Nu rămăsese să vorbim cu el?

– Ba da, iartă-mă, uitasem...

Chelnerița aduse sandwichurile pentru Joe, iar Rachel își termină salata și se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Am o întâlnire.

– Muncești prea mult, îi spuse el, cu o voce în care se simțea sinceritatea.

– Ce să fac? Sînt o femeie dornică de succes, plină de ambiții...

– Nu mi-ar părea rău dacă ai ajunge șefa noastră, zise Joe. Atît că ai să stai tot timpul încruntată, ai să arăți îmbătrînită și stresată...

– Nu face nimic; o să mă ajute Dumnezeu și cosmetica. La revedere!

Rachel ieși din restaurant, iar colegii o salutară făcîndu-i semne cu mîna. Fără să vrea, se privi în oglinda de la intrare. Părea obosită dar n-avea încă riduri...

Abia făcu cîțiva pași pe Market Street, cînd auzi un claxon. La început nu-i acordă nici o atenție, apoi, cum devenise insistent, întoarse capul și inima îi stătu în loc, cînd îl recunoscă pe cel de la volan...

Reuși să se stăpînească. Își urmă drumul, fără să se sinchisească de claxon și de încercările șoferului de a-i atrage atenția. Însă problema nu era chiar atît de simplă: claxonatul se transformă curînd într-un adevărat concert, pentru că Henry conducea încet, iar în urma lui se strînsese un șir întreg de mașini care nu-l puteau depăși.

Rachel îl urmărea cu coada ochiului. Pe ambele părți ale străzii erau parcate mașini, Henry n-avea nici o șansă să-și părăsească mașina, ca să alerge după ea, iar viteza cu care mergea provoca protestele celorlalți.

Rachel nu se grăbea. Nu avea de gând să vorbească cu Henry. Nici aici, nici acum, nici altădată, nici în alt loc. Între ei se terminase totul. Se gîdea numai cum să scape de el. În nici un caz nu trebuia să se ducă la parcare unde își lăsase mașina: era locul unde Henry ar căuta-o, în primul rînd...

Îi veni o idee: două intersecții mai departe, începea zona pietonală. Acolo nu mai putea s-o urmărească cu mașina. Grăbi pasul. O privire înapoi o convinse că Henry nu intenționase să-și înceteze urmărirea și părea că nu se sinchisește de scandalul pe care-l provoca.

Cînd ajunse în zona pietonală, începu să alerge. Nu-i era prea limpede dacă fugea de Henry sau dacă nu voia decît să întîrzie momentul întîlnirii. O luă spre dreapta și intră în piață, care era, ca de obicei, plină de turiști. Edilii orașului o amenajaseră întocmai ca o piață de sclavi de pe vremuri. În realitate, pînă la eliberare, negrii își vînduseră aici produsele: alimente, obiecte de artizanat, mirodenii... Adevărata piață de sclavi era un loc strîmt, aflat în spatele vămii, în port.

Rachel se amestecă în mulțimea cumpărătorilor și privitorilor. Laturile pieții erau pline de prăvălioare cu suveniruri pentru turiști. Între ele se înghesuiau vînzători de fasole și mirodenii cu miros puternic. Deși era o zi obișnuită, domnea o înghesuială și o agitație ca la bîlci. Nu mai lipsea decît orchestra care să cînte dixe...

Rachel ocolea o tarabă din lemn vopsit, cînd se

trezi apucată de braț. Se întoarse furioasă și se pomeni față în față cu Henry.

– Trebuie să vorbim!

Răsufla greu, se vedea că alergase.

Rachel îl privi cu dispreț:

– Dacă nu ești mulțumit de reportaj, ia legătura cu avocatul studioului!

Încercă să se elibereze, dar Henry o ținea strîns.

– Nu-i vorba de reportajul ăla blestemat, e vorba de tine!

– Ce surpriză!

Rachel nu trebuia să-și dea de loc osteneala ca să pară sarcastică. Ce glumă bună! După ce se purtase îngrozitor, îndrăzneala să pretindă că nu-i pasă de reportaj!

– Acum o săptămînă erai de altă părere! Lasă-mă în pace! Dă-mi drumul!

Henry îi dădu drumul. Părea rușinat.

– Îmi pare rău pentru ce-am făcut. Dar nu fugi! Te iubesc!

Rachel ridică din sprîncene:

– Interesant! Și cum ai ajuns la o asemenea concluzie?

– Colegul tău, Joe, a fost la mine...

– Și ți-a spus că mă iubesci? Frumos din partea lui! Ar fi trebuit să vorbească mai întîi cu mine! N-ar mai fi bătut degeaba drumul pînă la șantier!

– Joe mi-a povestit cum a făcut reportajul.

Rachel îl privi cu răceală.

– Eu am făcut același lucru, dar nu m-ai crezut. De ce e mai demnă de crezare povestea lui Joe?

Henry o privi, spășit.

– Rachel, recunosc, m-am purtat ca un măgar...

– E singurul lucru despre care sîntem de acord. Dar asta nu înseamnă că am chef să te ascult în continuare.

Se întoarse să plece, dar el îi tăie calea.

– Trebuie să mă asculți! În reportajul acela se spuneau lucruri pe care credeam că le știi doar tu... Bănuiam că i le-ai povestit lui Mary... Apoi mi-am închipuit că vreunul dintre oamenii mei vorbise cu vreun reporter... Nu mai știam ce să cred...

– Și care a fost dezlegarea enigmei?

– Joe i-a luat un interviu Yolandei. Știi, fata care lucrează la noi... De fapt, n-a fost un interviu adevărat. A invitat-o la masă, au stat de vorbă... Nu știa că e reporter și că lucrează pentru un post de televiziune.

„Ia te uită“, își zise Rachel, pe jumătate uimită, pe jumătate amuzată. Joe cel cumsecade reușise s-o tragă pe sfoară pe Yolanda cea cu ochii învăpăiați! Și, în același timp, să-i cucerească inima lui Mary! Să te mai încrezi în colegi!

Rachel observă, deodată, că în jurul lor se strînsese lume; se apropie și un polițist.

– Mașina dumneavoastră e cea care blochează strada? întrebă el, privind spre Henry și Rachel.

Henry nu se sinchisea, în clipa aceea, de nici o mașină și nu-i acordă nici o atenție. O privea, în continuare, pe Rachel. O clipă, polițistul păru nesigur dacă bărbatul din fața lui era cel care parcase în mijlocul drumului, dar pentru că oamenii i-l arătau pe Henry, își făcu datoria:

– Vino și ia-ți mașina aia blestemată din drum!

Henry nu-l băgă în seamă nici acum.

– Lasă-mă în pace, mîrri el, – iar asta, hotărît lucru, era o greșeală.

Ca urmare, omul legii se făcu roșu la față:

– Dacă nu iei imediat mașina de acolo, te aretez! urlă el.

Henry, înțelegînd, în sfîrșit, că în condițiile astea nu mai putea vorbi cu Rachel, o luă de mîna:

– Hai odată! Discutăm pe drum!

Rachel rămase pe loc.

– N-am de gînd să vin cu tine! Dă-mi drumul!

Henry n-o lăsa, iar ea începu să se zbată:

– Dă-mi drumul! Mă doare!

– Te doare? se miră Henry.

Nu voia să-i facă nici un rău, dar era convins că dacă-i dă drumul, fuge. Așa că o ținu și mai strîns.

Polițistul își pierdu definitiv răbdarea.

– Dă-i drumul doamnei! răcni el.

Henry îi acordă tot atîta atenție, ca și pînă atunci.

Polițistul îl apucă de braț; Rachel încercă să scape; cîțiva gură-cască, crezînd că-i o glumă, îi încurajau cu strigăte... Din stradă se auzi urletul sirenei unei mașini de poliție...

11

Rachel și Henry au părăsit secția de poliție abia la ora unu dimineața.

– Era mai bine dacă-ți mutai mașina de la început! mîrîi Rachel.

– Iar tu nu trebuia să-i dai polițistului cu poșeta în cap! îi replică Henry. Ți-a vorbit tot timpul cu „doamnă“...

– Asta numai la început. După care a devenit obraznic! Și, oricum, m-a înhățat! Sînt plină de vînațăi! oftă Rachel, privindu-și brațul.

– Au să-ți treacă repede, o liniști Henry.

– De fapt, bietul om nu voia decît să mă scape de tine, spuse cu regret Rachel.

– Nimeni nu poate să te scape de mine! Acum ce facem?

– Eu mă duc acasă. Singură!

– Știi că nu pot să-mi iau jeepul înainte de ora nouă. Iar pînă la șantier e cale lungă...

Rachel se gîndi că-și merită soarta. La urma urmei, din cauza lui ajunseseră la poliție! Era hotărîtă să-l lase să se descurce singur.

– Ai să găsești tu un loc unde să-ți petreci noaptea.

Henry nu spuse nimic.

Rachel se pregătea să plece, cînd îi veni ideea că s-ar putea chiar să găsească pe cineva care să-l

găzduiască peste noapte... Iar posibilitatea asta nu-i surîdea de loc.

– Bine, mormăi ea. Dacă vrei, poți să vii să dormi la mine. Pe canapea!

– Crezi că avem loc amîndoi? întrebă Henry, cu o mină nevinovată.

– Tu o să ai destul loc, pentru că eu am să dorm în patul meu. Singură!

Henry oftă.

– S-au schimbat vremurile...

– Da! Vremurile s-au schimbat! îl asigură Rachel.

Cînd ajunseră acasă, Rachel pregăti ceva de mîncare. Nu avea mare lucru în frigider, dar nu-i păsa. Nu avea nici o intenție să pregătească un ospaț la lumina lumînărilor. Totuși, Henry își mîncă macaroanele cu poftă, iar Rachel trebui să recunoască, fără să vrea, că-i făcea plăcere prezența lui. Încerca să nu dea dovadă de slăbiciune. Henry o rănise foarte grav. Între ei nu mai era nimic. Își repeta lucrul ăsta cu încăpăținare.

Henry, care nu știa ce gînduri o frămîntă, se străduia să-i dovedească din nou ce tovarăș plăcut poate fi. Ocolea cu grijă subiectele legate de televiziune și ecologie, dar buna lui dispoziție se spulberă îndată ce Rachel strînse masa și-i întinse o pernă și două pături, pe care le luase dintr-un dulap.

– Sînt obosită, spuse ea, căscînd demonstrativ. Noapte bună!

Henry părea resemnat. Oricum, nu făcu nici o încercare să o oprească.

– Noapte bună. Te superi dacă mă mai uit la televizor?

Rachel ricană:

– Meseria mea e să-i conving pe oameni să se uite la televizor!

Cînd ajunse în dormitor, își dădu seama că nu avea cum să încuie ușa. Tresări speriată, apoi se liniști. Henry nu era omul care să năvălească peste ea!

Fără motiv, se hotărî să-și pună o cămașă nouă de noapte. Îi trebui un timp, pînă se hotărî pe care s-o aleagă: o cămașă de mătase, albastru închis, cu dantelă. Era stîmtă pe corp, iar cînd stătea în lumină i se vedeau prin ea toate formele... Iar în cameră era un joc de lumină și umbră...

Era păcat să doarmă singură, își spuse Rachel, privindu-se în oglindă și imediat se supără pe sine însăși. „Ce naiba, te porți de parcă n-ai putea trăi fără bărbați!” Și-și urmă gîndul furioasă: „O fată are nevoie de bărbați numai cînd vrea să fie nefericită!”

Se mai privi o dată în oglindă. De ce n-ar purta o cămașă care îi stătea bine, doar pentru ea?

Era prea tîrziu ca să mai citească. Stinse lumina, își găsi o poziție comodă și încercă să adoarmă.

Ce făcea oare Henry? Probabil că se uita la vreo emisiune sportivă. La ora aceea nu mai era nimic altceva. Cum poate cineva să fie interesat de fotbal la ora trei dimineața?

Pînă atunci, Rachel nu-și dăduse seama ce subțiri erau pereții camerelor. Acum, cînd încerca să doarmă, auzea televizorul foarte bine. Nu îndeajuns ca să înțeleagă ceva, dar destul de tare ca să nu poată adormi. Își schimbă poziția. Televizorul se auzea și

mai tare... Poate că i se părea... Stătea în întuneric, ascultînd televizorul pe care nu voia să-l audă... Să-ți vină să înnebunești, nu alta! De vină era doar bunătatea ei! Ar fi făcut mai bine dacă l-ar fi lăsat în stradă!

Își înfundă perna pe cap, sperînd să scape de zgomotul enervant. Era o proastă! De ce se lăsa terorizată în felul ăsta? Zvîrli perna la o parte și sări din pat. Automat, aprinse lumina.

Cînd o văzu apărînd în ușa sufrageriei, Henry o privi uimit; o uimire amestecată cu fascinație. Impresia pe care o făcea Rachel era, pur și simplu, copleșitoare! Din cauza luminii puternice care venea din dormitor, cămașa de noapte devenise un voal transparent, care îi acoperea corpul fără să ascundă nimic. Părea o făptură nepămînteană, deși trezise în el gînduri foarte pămîntești. Înghiți în sec, pentru că se pomenise, deodată, cu gura uscată. De fapt, îl năpădiseră și alte senzații, care îl preocupau ceva mai mult...

Rachel, care nu-și dăduse seama de nimic, spuse furioasă:

– Nu pot să dorm!

– Nici eu, mărturisi el cu candoare.

Nu reușise să adoarmă nici mai înainte, dar acum, după ce văzuse ceea ce văzuse, nici măcar nu încerca să-și închipuie că ar fi în stare să adoarmă.

– Închide televizorul!

– Chiar acum? întrebă el, cu o mutră inocentă.

– Ar fi foarte bine, îi răspunse ea, enervată.

Henry aruncă pătura care-l acoperise pînă atunci,

sări din pat și se duse la televizor. Apăsă pe buton și în cameră se lăsă liniștea...

– Nu știu unde-i telecomanda, îi explică el.

Rachel nu-i răspunse nimic, doar dădu din cap. Îl văzuse. Sigur, știa că nu avea pijamaua cu el, dar nu se așteptase să se pomenească așa, deodată, cu el gol pușcă, în față... Cu tot semiîntunericul din cameră, văzuse destul – mai ales ce excitat era...

Voi să se întoarcă în camera ei, dar ceva o împiedica să se miște... După cum ceva o împiedica să-și ia privirea de pe trupul lui...

Henry veni încet spre ea. Nu se grăbea, de parcă s-ar fi temut să n-o sperie, să n-o izgonească... Poate că și stăpânirea plină de liniște a mișcărilor lui o țineau sub vrajă...

Simțea că o cuprinde panica, pentru că știa ce-o să se întâmple! Henry o va lua în brațe, o va săruta, iar ea va fi incapabilă să opună vreo rezistență... Și doar jurase că n-o să mai fie a lui niciodată! O jignise groaznic! Nu voia să-l mai vadă! Îl ura!

Gîndurile i se defășurau cu o asemenea viteză, de parcă ar fi ascultat un disc cu turație mărită. Însă nimic din ce-și spunea n-o ajuta să reacționeze în vreun fel...

Henry ajunse lângă ea. O luă cu grijă în brațe și o trase lângă el. Rachel simți cât de subțire era mătasea, în clipa în care trupurile lor se atinseră. Simțea cum corpul ei răspundea, lăsîndu-se cuprins de dorință...

Henry îi sărută tîmpla, apoi îi atinse pleoapele cu buzele. Îi cuprinse șoldurile și o trase spre trupul lui puternic...

– Te urăsc! șuieră ea. Te urăsc!

El îi închise gura cu buzele, iar ea, fără să vrea, îi răspunse sărutului. Henry o luă în brațe și o duse în dormitor, pînă la paț. În clipa următoare o lăsă jos, iar de data asta nu mai pierdu vremea cu sărutări și dezmierdări. O dorea atît de mult, încît nu irosi nici o secundă, simțind că și ea îl dorește cu aceeași intensitate. Fuseseră prea mult timp împreună ziua precedentă și își stăpîniseră prea mult sentimentele.

Rachel îl primi, iar cînd Henry o pătrunse, gemu de fericire. O posedă cu o patimă pe care n-o mai trăise pînă atunci; corpul ei reacționa cu o plăcere dezlănțuită, care aproape o speria. Îl strîngea atît de tare, încît unghiile ei îi lăsară dîre pe spate. Cînd Henry ajunse la orgasm, se ridică spre el și-și găsi propria-i împăcare...

După ce se liniștiră, Henry stinse lumina. Din nou, se sărutară, plini de patimă, fără să scoată un cuvînt. Ce simțeau nu se putea exprima prin cuvinte...

O luă în brațe, Rachel se cuibări lângă el și adormiră, fericiți și împăcați...

Rachel fredona. Trecea de la o melodia la alta, debordînd de o veselie care umpluse camera. Buna ei dispoziție rămînea neschimbată peste zi, nemaivorbind de noapte... Zilele nu mai aveau nici o importanță. Treceau repede, toate la fel. Le străbătea în pas de dans, iar dacă picioarele îi mai atingeau încă pămîntul, capul îi rătăcea prin nori, pînă spre seară.

Iar atunci, în brațele lui Henry, ajungea în paradis...

Din noaptea în care se împăcaseră, trăiau amândoi numai pentru ceasurile petrecute împreună. Erau puține, pentru că Henry avea mult de lucru, mai mult ca înainte, dar erau pline de patimă...

După ce se gândi un timp, Rachel se hotărî să-și pună jeansii și un tricou roz. Era gata. Nu-i trebui mult timp nici pentru machiaj... Își perie însă părul cu grijă, pînă cînd începu să lucească în lumina soarelui. Apoi își luă poșeta și ieși din casă, fără să mai cheme liftul. Coborîtul pe scări era un semn sigur de bună dispoziție.

Ziua era minunată, iar Rachel lăsă, în timpul drumului, fereastra mașinii deschisă, pentru ca vîntul să i se joace în voie prin păr. Zări jeepul de îndată ce coti spre plajă. Își parcă mașina alături și coborî. Se întoarse, auzind pași, și nimeri în brațele lui Henry.

– M-ai speriat, șopti ea.

– Trebuie să te aștepti la emoții, dacă-ți dai întâlnire în locuri pustii...

Rachel îl sărută.

– Cu tine nu sînt niciodată în locuri pustii. Și mă simt întotdeauna în siguranță. Ai să mă aperi de orice pericol, nu-i așa?

Henry dădu din umeri.

– Cred că o să fiu nevoit să te pescuiesc din apă toată viața...

Și adăugă, arătînd spre oglinda albastră a oceanului:

– Iar aici e destulă...

Rachel mîrîi:

– Tipică aroganță masculină! Pentru că am avut, în două rînduri, niște neplăceri minore, te porți de parcă n-aș fi în stare să mă descurc și singură! Pun pariu că înot mai bine decît tine!

– Sînt convins, de vreme ce te-ai antrenat atît, rîse Henry. Hai, sireno, arată ce poți!

Coborîră pe plajă, ținîndu-se de mînă. Rachel avea costumul de baie pe ea. Într-o secundă s-au dezbrăcat și s-au aruncat în valuri.

Rachel era o înotătoare foarte bună, dar nici Henry nu era mai prejos. Cuprinsă de un orgoliu subit, tînăra grăbi ritmul; Henry se ținea lîngă ea, fără să dea vreun semn de oboseală. În fine, Rachel cedă. Mai întîi voi să vadă cît de mult se îndepărtaseră de țărm; trebui să facă un efort, ca să nu se lase cuprinsă de panică.

Henry îi strigă:

– Te simți bine?

– Da.

Spera că răspunsul sunase plin de siguranță, ca să nu i se ghicească adevărata stare de spirit. Apoi se concentră asupra înotului. Cînd, în cele din urmă, ajunseră la mal, se prăbuși pe nisip. Henry se întinse lîngă ea. Un val îi acoperi de spumă, dar cei doi nu se clintiră.

Treptat, începu să-și revină. Respirația i se potoli, mușchii i se destinseră. Dar tot nu se mișcă. Era atît de bine să zaci pe nisipul ud, să simți razele fierbinți ale soarelui, să ascuți zgomotul mării...

Henry întrerupse tăcerea, întrebînd-o din nou:

– Ți-e bine?

Rachel dădu din cap.

– Da, șopti ea.

El oftă din greu.

– Credeam că vrei să ajungi în Europa. De ce te-ai răzgândit?

– N-ai înțeles! Nu-mi luasem valiza...

Îi făcea plăcere să-l vadă la fel de obosit. Numai că el își revenea mult mai repede. Rachel închise ochii... Deodată, simți cum trupurile li se alătură, cum o cuprinde amețeala... Încercă să se stăpânească, sperînd că Henry nu observă că respiră greu...

Apoi el îi sărută gîtul, buzele... Sărutările lui erau sărate, cu gust de mare... Din nou îi acoperi un val, dar ei nu-i dădură nici o atenție. Sărutările lui deveneau tot mai înflăcărâte, iar excitarea ei tot mai puternică... Rachel încercă să devină lucidă. Cînd Henry începu să-i tragă de fermoar, îi opri mîna:

– Nu, nu aici! șopti ea.

– Te doresc! Te vreau! Acum! murmură el.

– Dacă vine cineva!

– Ne băgăm în apă, rîse Henry și începu s-o sărute și mai pătimaș.

Încă o dată, Rachel își zise că au înnebunit amîndoi, de vreme ce au ajuns să facă dragoste pe plajă. Rezistența ei slăbea din ce în ce în fața sărutărilor lui Henry, iar în cele din urmă cedă... Îi simți pielea fierbinte, se strînse lîngă el, iar îmbrățișările ei deveniră la fel de puternice ca ale lui... Voia să-l simtă în ea, îl dorea atunci, acolo!

Se iubiră sub arșiță și, după ce-și potoliră patima, rămaseră pe nisip, ca niște epave eșuate pe țărm...

– Cu ce se ocupă Yolanda?

Rachel regretă întrebarea încă înainte de a fi rostit-o, dar era prea tîrziu.

Înotaseră, ținîndu-se de mîna, încă plini de amintirea clipelor trecute. De data asta nu mai fusese un concurs de înot; se lăsaseră purtați de apă, din ce în ce mai liniștiți... În cele din urmă, se întoarseră pe țărm și-și strînseseră lucrurile. Găsiseră în apropiere un loc liniștit, la umbra unui copac. Ea se rezemase cu spatele de trunchi, iar el se trîntise în iarbă, cu capul în poala ei.

Henry își scoase firul de iarbă pe care îl ronțăia din gură și o privi întrebător.

– Ce vrei să știi?

Rachel încercase să facă în așa fel, încît întrebarea ei să sune cît mai detașat, de parcă tema n-ar fi interesat-o. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca Henry să-și dea seama că e geloasă. Oricum, era penibil! Chiar dacă era geloasă pe altă femeie, trebuia să-și păstreze demnitatea. Niciodată nu se gîndise că un bărbat ar fi putut-o înșela cu o altă femeie. De ce ar fi acum altfel? De ce imaginația ei o lua razna și o făcea să-l vadă pe Henry luînd-o pe Yolanda în brațe, sărutînd-o și făcînd cu ea lucruri care o umpleau de furie? Oricum, dacă Yolanda îi era rivală, putea s-o învingă! Avea motive să se îndoiască?

Nu iubise niciodată un bărbat atît de mult, cît îl iubea pe Henry. Și tocmai pentru că-l iubea atît de mult, se temea să nu-l piardă. Iar Yolanda avea un

avantaj față de ea, un avantaj de neprețuit: putea să-și petreacă toată ziua în vecinătatea lui Henry...

– Mi se pare că un șantier nu-i un loc de muncă potrivit pentru o femeie... spuse ea, încet.

– Yolanda nu conduce buldozere, zîmbi Henry. Ține contabilitatea, lucrează pe calculator, face toată hîrtogăria...

– Oricum, trebuie să-i fie greu... Să fie singura femeie între atîția bărbați.

Henry rîse:

– Yolanda e obișnuită cu bărbații!

„Asta știu și eu“, își zise furioasă Rachel. Dar nu apucă să-și termine gîndul, pentru că Henry continuă:

– Tatăl ei are o firmă de construcții. A crescut pe șantiere.

– Atunci de ce nu lucrează pentru tatăl ei?

Henry dădu din umeri.

– De unde să știu eu? Poate că nu vrea să joace rolul de fiică a patronului...

„Iar eu nu vreau să i-l las pe cel de iubită a patronului“, gîndi Rachel, dar se stăpîni și nu-și spuse gîndurile cu voce tare.

Era mulțumită, simțind că Henry nu avea chef să discute despre Yolanda. Nu trebuia să observe că era geloasă! „Dacă un bărbat vede că ți-e teamă să nu-l piezi, l-ai pierdut deja!“ Sfatul ăsta îl primise de la tatăl ei, cu mulți ani în urmă, și îl urmăse cu cea mai mare grijă.

Henry se ridică și o privi:

– Știi la ce mă gîndesc?

– Vrei să ghicesc? La dragoste!

– Ei, nu! La ceva aproape la fel de plăcut: mîncare!

– Ce lipsit de romantism ești! Să te gîndești la mîncare în asemenea clipe!

– Crezi că e mai romantic să flămînzești?

– Ar trebui să te sature doar cu dragostea noastră! răspunse Rachel, deși era flămîndă și ea.

– Atunci am să mă servesc cu încă o porție, făcu el, vîrîndu-și degetele în decolteul costumului ei de baie.

Rachel îi trase mîna, scandalizată. Acum, cînd avea mintea limpede, era îngrozită că cineva, care s-ar fi plimbat pe acolo, ar fi putut da peste ei în timp ce făceau dragoste.

– Nu-mi place să fiu luată drept înlocuitor de hamburgeri! se înfurie ea, împingîndu-l.

– Defăimezi baza culturii noastre! protestă Henry, încercînd să se apropie de ea.

Dar Rachel era mai iute. Sări în picioare și alergă spre mașină. Henry o ajunse din urmă la jumătatea drumului.

– Unde alergi așa grăbită?

– Undeva unde se poate mânca.

– Schimbătoare, ca toate femeile!...

12

– Ai avut o idee grozavă, să mîncăm aici, spuse Rachel.

Stăteau chiar pe malul oceanului, într-un restaurant mic. Priveliștea era extraordinară; dar și mai extraordinară era tava cu stridii, pe care tocmai le-o aducea chelnerul.

– Nici ideea cealaltă n-a fost prea rea, își exprimă părerea Henry.

– Toate la timpul lor, îi replică ea, luînd o stridie.

Privi în jur, să vadă dacă se uita cineva la ea și după ce se convinse că n-o băga nimeni în seamă, sorbi stridia direct din cochilie, apoi se uită rușinată la Henry.

– Știu că nu mă port ca o lady, dar stridiile sînt mai gustoase așa.

– Eu știu doar că sînt flămînd. N-am putea să ne grăbim, ca să ajungem mai repede acasă?

Din clipa aceea, gândurile lui Rachel se îndepărtară brusc de la mîncare. N-a fost de mirare că au părăsit restaurantul aproape imediat. Ajunși acasă, se aruncară unul în brațele celuilalt. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Își citeau în ochi tot ce-ar fi putut spune.

Henry o dezbracă, fără să se grăbească. Îi dezmierdă trupul, îi sărută buzele, ochii și-i mîngîie

sfîrcurile sînilor pînă cînd se întăriră... Cînd Rachel rămase goală, își pierdu stăpînirea de sine. Își aruncă hainele de pe el, iar cînd Rachel se întinse în pat, se culcă lîngă ea. Îi acoperi trupul cu sărutări. Rachel răsufli greu, era din ce în ce mai excitată. Fiecare fibră a corpului ei țipa după el. Buzele lui îi atinseră pîntecul neted, pe cînd degetele îi mîngîiau interiorul coapselor... Sîngele îi gonia prin artere, respirația îi devenea tot mai grea... Era convinsă că n-o să se poată stăpîni prea mult. Apoi se pierdu într-un nor de pasiune, care acoperi totul în jur...

Rachel se simțea minunat de obosită și, în același timp, fericită, veselă. Gîndurile îi zburau ca niște fluturi, de colo-colo... Suspinînd, se întoarse spre Henry, culcat lîngă ea.

– Gînduri sumbre? se interesă el.

– Dimpotrivă. Numai că sînt convinsă că am înnebunit complet! Și, culmea, îmi face plăcere!

– De ce crezi că ai înnebunit?

Rachel îl privi printre pleoapele întredeschise:

– Nu-ți dai seama că, de cînd ne-am cunoscut, jumătate din timpul cînd sîntem împreună îl petrecem în pat?

– Trebuie neapărat să luăm măsuri, rîse el. Trebuie să avem grijă să nu mai irosim cealaltă jumătate!

Îl trase de păr.

– Nesătulule!

– Sînt nebun după tine!

Deodată, ciuliră urechea.

- Ce-i asta? întrebă Rachel, făcând ochii mari.
- Sună cineva la ușă.
- Imposibil! Poarta e încuiată, iar portarul n-ar fi lăsat pe nimeni să urce, fără să mă anunțe!

Se auzi din nou soneria de la intrare.

- După cum vezi, în lumea asta nu-i nimic imposibil, zîmbi malițios Henry și se întinse din nou în pat.

Rachel nu părea la fel de liniștită.

- Cine să fie?
- Vreun admirator...
- Vorbești prostii!
- Vrei să spui că n-ai nici un admirator? Nu te cred!

Rachel nu avea chef să discute subiectul tocmai atunci.

- Dacă-i un hoț?
- Te uiți prea mult la televizor! rîse Henry. Hoții intră fără să sune la ușă!
- Poate vrea să vadă dacă e cineva acasă...
- Atunci du-te și spune-i că ești acasă. Dacă-i hoț, o să plece. Iar dacă-i vreun admirator, îl iau eu la goană! Pentru totdeauna!

Ironia lui o înfurie. Avea lângă ea un bărbat, și tot ce știa să facă era să se copilărească! Sări din pat, furioasă, aruncîndu-i pătura în cap.

Se apropie de ușă în vîrful picioarelor, fără să aprindă lumina în hol. Poate era mai bine să pară că nu-i nimeni acasă... Se uită prin vizor, apoi fugi îngrozită.

- O, nu! imploră, în gînd. Tocmai azi își găsi să vină!

Alergă în dormitor.

- Să-ți vină să înnebunești! repeta ea. Tocmai astăzi!

Henry se ridică din pat, văzînd-o atît de speriată.

- Cine a venit? Episcopul?

Rachel se repezi să-și ia un halat.

- Repede! șopti ea. Tata! Trebuie să pleci!

Alergă la șifonier și își luă un trening, în care spera să arate mai decent.

- Fă și tu ceva! îi spuse, nervoasă, lui Henry.

Henry nu izbutea să-și ia privirea de la ea. Ce vedea ar fi atras atenția și unui călugăr cufundat în meditație: Rachel își vîrîse piciorul drept în pantalonul de trening și topăia într-un picior, încercînd să-și tragă pantalonii pe ea. Henry își zise, încă o dată, că era superbă...

Privirea ei îngrozită îl trezi.

- Bine. Mă îmbrac și plec. Cînd am să-l întîlnesc în ușă trebuie să-l salut ceremonios sau e destul să-i spun: „Salut!“?

Avea dreptate, recunoscuse disperată Rachel. Nu putea să iasă din casă fără să se întîlnească cu tatăl ei...

Soneria se auzi a treia oară. De data asta, prelung, nerăbdător...

Rachel se grăbi să deschidă, dar Henry o opri:

- Tatăl tău e un om rezonabil?

- Bineînțeles!

- Atunci nu înțeleg de ce te agiți atît! Ești femeie în toată firea! Ar trebui să accepte ideea că ai un prieten...

- Nu în dormitor! Tata e un om rezonabil, dar

e, oricum, tatăl meu. Și nu vreau să te mai aud!

Se rezezi să deschidă ușa, în timp ce Henry cumpănea în gând cât de compatibile sînt noțiunile de „tată” și „înțelegere”.

Rachel deschise ușa:

– Tată! Ce surpriză!

– Sper că nu neplăcută.

– Nici vorbă! Intră!

Există momente în viață, care n-ar trebui să existe! Rachel se dădu la o parte, lăsîndu-și tatăl să intre. El o privi întrebător:

– Te pregătești să faci jogging?

– Nu. M-am îmbrăcat în grabă... Eram în pat...

Nici măcar nu spusese o minciună, își zise ea, în timp ce el o privea neîncrezător.

– La ora asta? Credeam că voi, cei de la televiziune, sînteți păsări de noapte!

Rachel căscă artistic.

– Am muncit mult săptămîna asta... Aveam nevoie de odihnă...

Tatăl o privi îngrijorat.

– Ar trebui să te mai cruți! Ți-am spus de atîtea ori că exagerezi!

Rachel se gîndea la Henry, la după-amiaza petrecută pe plajă, la seara care se încheia... Trebuia să recunoască faptul că tatăl ei avea dreptate: în ultima vreme, cam exagerase...

– Nu te-ai gîndit să-ți iei concediu?

Rachel dădu din cap.

– Da, dar nu-mi pot permite tocmai acum...

Colonelul păru dezamăgit.

– Sau te fraieresc indivizii ăștia, sau toci mai

mulți bani decît un star de muzică rock! Dacă banii sînt problema, te împrumut eu!

– Mulțumesc, tată, dar nu e vorba de bani. Nu-mi pot permite să plec acum, pentru că sînt prinsă în realizarea unui reportaj.

Bineînțeles că nu-și putea permite să-și ia liber acum! Henry avea de lucru și voiau să plece în concediu împreună. Pentru că nu exista loc pe pămînt unde să se fi dus fără Henry.

Tatăl ei păru satisfăcut de explicație.

– Bine, dar după ce-ți termini reportajul, ia-ți cîteva zile libere. Îți admir ambiția, dar în viața unei femei mai există și alte lucruri în afară de muncă și carieră. Știi ce vreau să spun...

Rachel dădu din cap.

– Știu, tată...

O clipă, își închipui cum ar reacționa tatăl ei dacă ar afla de existența lui Henry. Ce-ar fi mai important pentru el? L-ar indigna imoralitatea fiicei sale sau ar fi mulțumit, sperînd că povestea se va sfîrși cu o legătură statornică, poate o căsătorie? Rachel ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-și pună asemenea întrebări. Tatălui ei îi plăcea ordinea. În cazul de față, ordine însemna logodnă, nuntă și o grămadă de copii – nu după-amieze ușurate, în paturi nebinecuvîntate de biserică...

Își conduse tatăl în sufragerie, cînd zări sticla de vin roșu și cele două pahare folosite... Se întoarse spre el. Colonelul privea un tablou pictat chiar de ea, pentru care Zara îi servise drept model. Iute, Rachel luă unul din pahare și-l ascunse sub o pernă de pe canapea.

– Mai pictezi? o întreabă tatăl ei.
 – Nu, recunosc eu ea. Nu mai am vreme...
 – Păcat. Ai talent... Puteai să ajungi o pictoriță celebră...

– Poate că o să încerc din nou... Nu stai jos?
 – Mulțumesc.

Se așază pe canapea, lângă perna ce-și ascundea taina. Colonelul se uită la sticlă și la paharul rămas.

– Nu-i bine să bei de una singură!

– Știu. Nu beau, de obicei, dar eram atât de obosită, încât mi-am zis că un pahar cu vin o să-mi prindă mai bine decât un somnifer...

– Poate că ai dreptate... Ai grijă să nu devină un obicei... Trebuie să te gîndești serios la concediu...

Gîndul că fiica își potolea nervii, în fiecare seară, cu o sticlă cu vin, îl neliniști pe colonel.

– Așa am să fac, încercă Rachel să-l calmeze. Nu-ți face griji. Azi a fost o excepție.

„Și încă ce excepție!” își zise. Tatăl păru mulțumit de explicația ei. În orice caz, își mută atenția asupra fotografiilor așezate în bibliotecă. Erau fotografii ale lui, ale lui Rachel, ale mamei ei, ale colegilor de școală... Apăruse și o fotografie nouă!

– Cine-i tînărul?

Rachel se prefăcu a nu înțelege întrebarea.

– A, făcu ea, cînd colonelul îi arată fotografia lui Henry. Un cunoscut.

– Îmi închipuiam, rîse colonelul. De ce nu mi l-ai prezentat și mie?

– N-am avut timp. Știi, Henry are o firmă de construcții și lucrează, practic, toată ziua...

– Nici nu-ți vine să crezi, zise colonelul, privind fotografia, ce ambițioasă e generația tînără... Sper că te întâlnești cu el din cînd în cînd, deși sînteți amîndoi atît de ocupați... Sau te mulțumești numai cu fotografia?

– Nu ne întîlnim în mod deosebit... Mergem uneori împreună la masă.

– Bine faci. Ești cam slabă!

Și, înainte ca Rachel să apuce să răspundă ceva, se așază din nou pe canapea. Apoi se foi și căută ceva în spate. Fata închise ochii o clipă. Cînd îi deschise, tatăl ei ținea în mînă paharul pe care îl găsise sub pernă. Ca prin minune, rămăsese întreg...

Rachel se repezi la el și-i luă paharul.

– Ieri mi-au venit niște colegi. Probabil că unul din ei a vrut să facă vreo glumă... Mai mult ca sigur că a fost Joe. Astea sînt bancurile lui...

Colonelul o privi neîncrezător, dar nu zise nimic.

– Vrei un pahar cu vin? îl întreabă Rachel, ca să zică ceva.

– De ce nu? Dacă te refuz, ai să-l bei singură tot...

– Așteaptă să-ți aduc un pahar...

Se duse la bucătărie, puse paharul în chiuvetă și luă altul curat din dulap. Îl ridică și-l privi în lumină. Avea o urmă ușoară de praf. Luă o cîrpă și-l șterse. Toată treaba a durat mai puțin de trei minute, dar cînd se întoarse în sufragerie, era gata să scape paharul din mînă! Tatăl ei nu se vedea nicaieri, iar ușa de la dormitor era deschisă!

Scoase un strigăt și se repezi după el. Se opri în ușă, mirată, și privi în jur. Nici urmă de Henry!

Doar patul nefăcut amintea de trecerea lui... Colonelul era într-un colț al camerei și măsura ceva pe jos. Rachel simțea că i se înmoaie genunchii... Se rezemă de tocul ușii și respiră adânc. Slavă Domnului! De-ar putea să-și potolească odată bătăile inimii... Dar unde era Henry?

Apoi văzu șifonierul. Bineînțeles! Era acolo, ascuns... Altă explicație nu exista. Sub pat nu era loc. Ce noroc că-i venise ideea să se ascundă! Dacă îl găsea tata în pat? Rachel nici nu încercă să-ți închipuie scena. Apoi, bursc, se enervă. Ce căuta tatăl ei în dormitor? Doar nu mai era copil!

– Ce s-a întâmplat, tată? Credeam că un gentleman nu intră în dormitorul unei doamne...

– Doi metri douăzeci... Da, cred că merge.

Rachel credea că nu auzise bine. Se țicnise, cumva, colonelul?

– Ce-ai spus?

El se întoarse spre ea:

– Doi metri douăzeci. Încape! Am măsurat de două ori.

– Iartă-mă, dar nu înțeleg...

– Spațiul din colțul camerei măsoară doi metri și douăzeci de centimetri. Comoda Chippendale, pe care ți-o doreai atât de mult, n-are decât doi metri și zece. Se potrivește perfect! Nu bănuiai?

– Sincer vorbind, nu.

– Atunci înseamnă că am făcut bine că am venit, se bucură tatăl ei.

– Asta înseamnă că mi-o dăruiești? întrebă neîncrezătoare Rachel.

– Știi că nu-mi place să colind magazinele după

cadouri... Iar ziua ta de naștere se apropie... Îți mulțumesc că mi-ai sugerat ideea!

„Naiba s-o ia de sugestie“ își zise Rachel. Se duse la el, îl îmbrățișă și-l sărută pe obraz.

– Mulțumesc, tată! Frumos din partea ta.

Apoi își aminti de Henry. Sărmanul, probabil că se sufoca în șifonier.

– Hai să bem câte un pahar de vin! Avem, în sfârșit, ceva de sărbătorit!

Tatăl o urmă binevoitor, iar Rachel oftă ușurată și închise ușa dormitorului în urma ei. Primise un dar de mare preț; închinarea în cinstea acestui eveniment, dar gândurile ei erau tot la Henry. De ce venise tatăl ei în vizită așa, neanunțat? Îi venea greu să stea și să facă conversație... Din fericire, încercarea nu dură prea mult...

Colonelul își goli paharul.

– Scuză-mă, nu mai am pic de minte! Trebuie să fii groaznic de obosit!

Rachel căscă.

– Nu chiar...

Colonelul se ridică.

– Știi ceva? Treci pe-acasă în week-end. Iar acum, culcă-te, zîmbi el.

Rachel răsuflă ușurată, în timp ce închidea ușa după el, apoi alergă în dormitor, cât putu de repede. Totul era neschimbat...

– Gata, Henry, strigă ea. Poți să ieși!

Nu se întâmplă nimic. Se duse la șifonier și deschise ușile! Înăuntru nu erau decât haine. Deși era imposibil să se fi ascuns după ele, le dădu la o parte, de la stînga la dreapta, apoi de la dreapta la

stînga. Rezultatul a fost identic: nici urmă de Henry!

Rachel rămase cu gura căscată. Nu mai exista alt loc în care Henry să se fi putut ascunde. Nici să iasă nu avusese cum...

Și atunci, observă perdeaua, care se mișca ușor, din pricina curențului... Îi trecu prin minte un gînd înspăimîntător! Nu cumva Henry încercase să iasă pe fereastră? Nu, era imposibil! Stătea la etajul patru; n-ar fi putut coborî agățîndu-se de asperitățile fațadei! Ideea era, oricum, absurdă, pentru că fereastra era blocată de instalația de climatizare!

Rachel apucă perdeaua și o dădu la o parte. Fereastra era deschisă! Se aplecă în afară. Pe stradă nu se vedea nimic deosebit; vînzoleala obișnuită a după-amiezii...

Probabil că Henry deschisese fereastra ca să stea ascuns după perdea pe pervazul ferestrei... Și dacă amețise?

Rachel simți că i se face rău. Se trase de la fereastră. Nu, nu se putea! Prea ar fi groaznic! Imaginația ei o luase razna! Vedea totul, de parcă ar fi fost de față: cum se urcase Henry pe pervaz, cum își pierduse echilibrul, cum încercase zadarnic să se agățe de ceva, iar în clipa următoare se prăbușise... Vedea totul, ca într-un film mut, cu imagini întunecate, în alb-negru, de o claritate înspăimîntătoare!

Își mușcă pumnii, ca să nu înceapă să urle!

Nervii îi erau atît de încordați, încît sări în sus de spaimă, cînd auzi soneria de la ușă. Probabil că tatăl ei își amintise că mai avea ceva să-i spună... Oh, tată, de ce-a trebuit să vii tocmai astăzi?

Ezită să deschidă. Ce-o să zică, văzînd-o în halul ăsta? Să-i spună că posibilul lui viitor ginere se aruncase pe fereastră? Figura lui Henry îi apăru din nou în fața ochilor, și spaima o cuprinse din nou. Mai bine le-ar fi făcut cunoștință! Dar și de asta îi fusese frică... Îi venea să se trîntească pe pat și să plîngă, pînă cînd s-ar liniști... În patul în care se iubise cu Henry, cu un ceas în urmă...

Soneria se auzi din nou. Rachel nu avea încotro. Tatăl ei știa că era acasă. Trebuia să deschidă. Se stăpîni, pe cît era posibil, și se duse la ușă.

– Hei, scumpo! Credeam că nu mai vrei să mă primești!

Rachel îl privi, incapabilă să scoată vreo vorbă. Trecu destul timp, pînă cînd își veni în fire.

– De unde vii?

– Îți povestesc, dacă mă lași să intru. M-am saturat că stau pe coridor.

Rachel se dădu la o parte, iar Henry intră. Nu-i venea să-și creadă ochilor! Doar nu exista altă ieșire!

– Am stat în mașină. Era mai plăcut decît în dormitor. Am ascultat muzică, liniștit, fără teama că tatăl tău ar putea să dea peste mine. Cînd l-am văzut plecînd, m-am întors. De ce mă privești așa? Nu mă crezi?

Rachel dădu din cap:

– Cum să te cred? Pe unde ai ieșit?

– Pe fereastră.

Rachel se duse în dormitor și aruncă perdeaua la o parte:

– Nu-mi turna gogoși! Sîntem la etajul patru!

– Așa e. Dar la colț e scara de incendiu. Există

un pervaz, pe care poți merge liniștit pînă acolo...

Rachel se aplecă în afară. Așa era. Pe peretele exterior era un brîu de piatră, destul de lat pentru o pisică, nu și pentru un om. Îi venea amețeala numai văzîndu-l!

– Ai mers pe chestia aia? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Nu-i cine știe ce... Înainte să-mi deschid firma, am lucrat pentru o societate care construia zgirîe-nori. Cei mai buni lucrători erau indieni. De la ei am învățat să mă cațăr...

Rachel simți că nu mai rezistă. Începu să plîngă în hohote.

– Ce-i cu tine, draga mea?

Henry se apropie și vru s-o ia în brațe, dar ea îl dădu la o parte.

– Iubito, ce s-a întîmplat? întrebă el, din nou.

– Ce s-a întîmplat! Era să mor de frică! țipă ea. Iar tu îmi povestești liniștit că ai ieșit pe fereastră ca să asculți radioul în mașină!

Acuzația nu era chiar la locul ei, dar Rachel simțea nevoia să se descarce. Trecuse prin clipe groaznice, iar acum, cînd știa cît riscase Henry, tremura, retroactiv, pentru viața lui.

El o luă în brațe. Încercă s-o alinte, ea îl respinse, la început, dar era imposibil să lupte mult timp împotriva îmbrățișărilor lui.

Încet, el îi sărută părul, iar ea își puse capul pe pieptul lui și-i auzi inima bătînd... O cuprinse un sentiment minunat de plentitudine...

Nu-și dădură seama cît stătură așa. În cele din urmă, Henry o luă în brațe, ca pe un copil, și-o

purtă pînă la pat. Îi scoase treningul și, după ce se dezbracă și el, se strecură lîngă ea, sub pătură.

Rachel se cuibări în brațele lui. Buzele lor se regăsiră într-o ultimă sărutare și adormiră...

13

Rachel era bine dispusă. Își cumpăraseră o rochie nouă, care-i stătea de minune. O costase o mică avere, dar era convinsă că-și folosiseră bine banii. Avea un motiv serios să se facă frumoasă. Era ziua ei de naștere! Iar seara avea întâlnire cu Henry. Se bucura de pe acum de figura pe care o s-o facă atunci, când o va vedea... După cât îl cunoștea, o să vrea imediat s-o dezbrace...

Dar va trebui să aștepte. Astăzi voia să mănânce bine, să danseze. Își imagina deja cum vor petrece seara. Nu avea nici o îndoială în ce privește încheierea, iar perspectiva i se părea încântătoare...

Abia ieșise din baie, când sună telefonul. Fața i se luminează recunoscând vocea lui Henry, dar se întunecă imediat.

– Henry! E ziua mea! Mi-ai făgăduit că o să fii liber!

Nu-și putea ascunde dezamăgirea.

– Îmi pare rău, draga mea, dar am o întâlnire foarte importantă. Nu pot s-o contramandez.

– În schimb, pe mine poți să mă lași baltă! replică ea.

– Să știi că și eu m-am bucurat știind că petrecem seara împreună, dar n-am ce face!

– Nu poți să vii mai târziu?

Henry se gândi un timp, apoi spuse, în cele din urmă:

– Nu știu... Să încerc... Dacă nu, ne vedem mâine. Acum trebuie să închid. Au nevoie de mine. Te sărut...

Rachel rămase cu telefonul în mână. Henry închisese! Era deprimată și furioasă pe ea însăși. Nu pentru ce îi spusese Henry, nu pentru că trebuia să stea acasă și să aștepte pînă cînd stimabilul domn își va găsi timp și pentru ea. Nu din cauza asta era supărată, ci pentru că ar fi trebuit să reacționeze! „Păcat, scumpule, că n-ai timp pentru mine! Păcat, pentru că am să mă distrez cu altcineva!”

Asta ar fi fost reacția normală, pe care ar fi trebuit s-o aibă... Din nefericire, n-avea nici un chef să se întâlnească cu altcineva. Se bucurase la gîndul unei seri petrecute cu Henry... Șantierul acela nenorocit! Parcă era înșurat cu o macara! În ultima vreme fusese foarte ocupat. Într-o seară, venise atît de obosit, încît ea nu se mai putuse stăpîni și i-o spusese.

– Am o șansă, draga mea, și trebuie să profit de ea, îi răspunsese el.

Nu-i dăduse alte amănunte. „Nu-i bine să vorbești despre lucruri încă necoapte”, glumi el, și o luase în brațe, sărutînd-o. Iar cu asta, discuția luase sfîrșit.

Rachel era măcinată de gînduri. Și de data asta o luase prin surprindere...

Cînd telefonul sună a doua oară, era sub duș. Primul impuls a fost să nu răspundă. Probabil era șeful ei, care avea chef să-i vorbească despre viitoarea emisiune. Avea un talent remarcabil să sune

în momentele cele mai nepotrivite.

Sonerie nu încetase. Cel ce o căuta era un om încăpăținat. Poate era Henry! Poate se răzgîndise, poate venea! Rachel alergă în picioarele goale pe covor și ridică receptorul.

– A, tu ești, făcu ea, dezamăgită.

– Asta da, primire entuziastă! Nu vrei să mai știi nimic de vechii colegi?

Își imagina deja ce mutră făcuse Joe.

– Iartă-mă, aștept alt telefon...

– Mi-am dat seama. Înseamnă că oferta mea n-are nici o șansă.

– Ca să te refuz, ar trebui mai întâi să știu despre ce e vorba, îi replică Rachel.

– Voiam să știu dacă nu vrei să ieși în seara asta. S-a deschis un restaurant nou, Dixie Palace... Trebuie să fie grozav...

Rachel era uluită. Joe cel cumsecade se transformase într-un adevărat Casanova!

– Și Mary ce zice de invitația asta? întrebă ea, cu subînțeles.

– Știi, ideea a fost a ei... Are un musafir din Mexico. Un tip grozav! Mary trebuie să se ocupe de el... Stă doar noaptea asta în Charleston. Sincer vorbind, mi-e frică să-i las singuri... Dar în trei, unul ar fi în plus... Așa că Mary a avut ideea să fim patru...

– Și cine o să aibă grijă de mine?

– Eu și Mary, bineînțeles! N-o să ne mișcăm de lângă tine! N-avem chef s-o ștergi în Mexic și să ne lași pe noi să-ți facem treaba!

Prima reacție a fost să-l refuze. Nu avea nici o

poftă să-și petreacă seara în compania unui don Juan din sud, convins că nu-i poate rezista nici o femeie... Probabil, o să se vadă nevoită să se ferească de mâinile lui, când o să încerce s-o pipăie pe sub masă... Și, poate, Henry va veni pînă la urmă... Pe de altă parte, să-și petreacă ziua de naștere în casă, sperînd că Henry îi va acorda cîteva minute din timpul lui prețios? Nu, nu și încă o dată nu! Să vedem cum o să-i placă, atunci când o să vină acasă și n-o să găsească pe nimeni! Să se învețe minte s-o mai trateze așa!

– Bine, îi răspunse lui Joe. Veniți să mă luați?

– Bineînțeles! La opt e bine? Și, dacă vrei, o să te conducem și înapoi!

Joe era încîntat, se vedea clar, că găsise pe cineva care s-o ferească pe Mary de mexicanul cel focos. Zîmbi de subînțelesul ofertei lui:

– Vreau, fii sigur! Își accentuă ea răspunsul.

– Bine, atunci pe mai tîrziu!

Abia atunci Rachel își dădu seama că venise la telefon goală, șiroind de apă. Pe covor se făcuse deja o băltoacă. O uscă imediat, se vîrî din nou în baie și-și dădu seama că se simțea mai bine. Perspectiva de a petrece o seară plăcută îi ridicase moralul, iar în ce-l privește pe mexicanul cel focos, va trebui să se mulțumească cu un flirt nevinovat. Totul va fi făcut cu măsură, bineînțeles, numai atît cît Henry să se învețe minte s-o mai lase singură seara.

Se uscă și se întrebă dacă să-și pună rochia cea nouă. O cumpăraseră cu intenția să-i facă o surpriză lui Henry. Și de ce să n-o poarte? Henry tot n-ar fi observat...

în momentele cele mai nepotrivite.

Soneria nu încetase. Cel ce o căuta era un om încăpăținat. Poate era Henry! Poate se răzgîndise, poate venea! Rachel alergă în picioarele goale pe covor și ridică receptorul.

– A, tu ești, făcu ea, dezamăgită.

– Asta da, primire entuziastă! Nu vrei să mai știi nimic de vechii colegi?

Își imagina deja ce mutră făcuse Joe.

– Iartă-mă, aștept alt telefon...

– Mi-am dat seama. Înseamnă că oferta mea n-are nici o șansă.

– Ca să te refuz, ar trebui mai întâi să știu despre ce e vorba, îi replică Rachel.

– Voiam să știu dacă nu vrei să ieși în seara asta. S-a deschis un restaurant nou, Dixie Palace... Trebuie să fie grozav...

Rachel era uluită. Joe cel cumsecade se transformase într-un adevărat Casanova!

– Și Mary ce zice de invitația asta? întrebă ea, cu subînțeles.

– Știi, ideea a fost a ei... Are un musafir din Mexico. Un tip grozav! Mary trebuie să se ocupe de el... Stă doar noaptea asta în Charleston. Sincer vorbind, mi-e frică să-i las singuri... Dar în trei, unul ar fi în plus... Așa că Mary a avut ideea să fim patru...

– Și cine o să aibă grijă de mine?

– Eu și Mary, bineînțeles! N-o să ne mișcăm de lângă tine! N-avem chef s-o ștergi în Mexic și să ne lași pe noi să-ți facem treaba!

Prima reacție a fost să-l refuze. Nu avea nici o

poftă să-și petreacă seara în compania unui don Juan din sud, convins că nu-i poate rezista nici o femeie... Probabil, o să se vadă nevoită să se ferească de mâinile lui, când o să încerce s-o pipăie pe sub masă... Și, poate, Henry va veni pînă la urmă... Pe de altă parte, să-și petreacă ziua de naștere în casă, sperînd că Henry îi va acorda cîteva minute din timpul lui prețios? Nu, nu și încă o dată nu! Să vedem cum o să-i placă, atunci când o să vină acasă și n-o să găsească pe nimeni! Să se învețe minte s-o mai trateze așa!

– Bine, îi răspunse lui Joe. Veniți să mă luați?

– Bineînțeles! La opt e bine? Și, dacă vrei, o să te conducem și înapoi!

Joe era încîntat, se vedea clar, că găsise pe cineva care s-o ferească pe Mary de mexicanul cel focos. Zîmbi de subînțelesul ofertei lui:

– Vreau, fii sigur! își accentuă ea răspunsul.

– Bine, atunci pe mai tîrziu!

Abia atunci Rachel își dădu seama că venise la telefon goală, siroind de apă. Pe covor se făcuse deja o băltoacă. O uscă imediat, se vîrî din nou în baie și-și dădu seama că se simțea mai bine. Perspectiva de a petrece o seară plăcută îi ridicase moralul, iar în ce-l privește pe mexicanul cel focos, va trebui să se mulțumească cu un flirt nevinovat. Totul va fi făcut cu măsură, bineînțeles, numai atît cît Henry să se învețe minte s-o mai lase singură seara.

Se uscă și se întrebă dacă să-și pună rochia cea nouă. O cumpăraseră cu intenția să-i facă o surpriză lui Henry. Și de ce să n-o poarte? Henry tot n-ar fi observat...

Cînd au venit s-o ia, era foarte bine dispusă. Ca și ceilalți, de altfel. Mary era strălucitoare, iar Joe, în smoking și vestă albă, arăta foarte elegant. Nici nu-ți venea să crezi că e același Joe, de la redacție. Dacă nu haina îl face pe om, îi schimbă, în orice caz, înfățișarea!

Joe o sărută prietenește pe obraz, apoi i-l prezintă pe don Ramon. Rachel trebui să recunoască faptul că Joe nu exagerase. Don Ramon nu era deloc de lepădat! Arăta înalt și suplu, pentru un mexican. Purta un smoking albastru închis, cu un brîu roșu. Era brunet, iar cînd rîdea, scotea la iveală cei mai albi dinți pe care-i văzuse Rachel vreodată.

Hotărî că, dacă începe să-i facă curte, să fie foarte rezervată. Bărbatul acela părea periculos pentru o femeie... Nu era de mirare că Joe se temuse pentru Mary, deși, după părerea lui Rachel, teama era neîntemeiată. Era destul s-o vezi pe Mary, ca să-ți dai seama că era îndrăgostită pînă peste urechi de Joe.

Însă a fost și mai uimită cînd a aflat cu ce se ocupă don Ramon: era profesor de biologie marină la universitatea din Mexico City!

Erau două perechi frumoase: la Dixie Palace, toți întorceau capetele după ei. Proprietarul le ieși în întâmpinare și-i conduse la o masă, destul de departe de orchestră, ca să poată vorbi liniștiți. Comandară cocktailuri și studiară meniul în tăcere. Mîncărurile erau deosebite, ca și vinul franțuzesc, pe care îl comandase Joe.

Don Ramon se dovedi un om de societate și un povestitor fermecător. Vorbea engleza foarte bine,

deși cu o urmă de accent, care-i dădea și mai mult farmec. Rachel era uimită de plăcerea cu care povestea despre munca lui. Era limpede că îl pasiona. Rachel se întrebă, fără să vrea, cîte studenți din Mexico City erau îndrăgostite de un asemenea profesor...

Orchestra începu un tangou. Don Ramon își întrerupse povestirea despre o călătorie în Oceanul Indian.

– Iertați-mă, vorbesc prea mult... Boală profesională, zîmbi el. Sînt convins că doamnele preferă să danseze...

– Nu știu să dansez tangou, răspunse Rachel.

Don Ramon o luă de mîină.

– Te conduc eu și ai să vezi că ne vom descurca.

O conduse pe pista de dans, iar Mary și Joe îi urmară.

Spre ușurarea lui Rachel, mai dansau și alte perechi, nu erau singuri în lumina reflectoarelor. Don Ramon se dovedi un dansator desăvîrșit. Rachel observă că zîmbea și-i urmări privirea: Mary și Joe dansau fericiți, uitînd de restul lumii...

– Parcă plutesc, spuse mexicanul.

Rachel îl aprobă.

– Sînt un om foarte norocos, continuă mexicanul.

– De ce?

– Sînt numai de o zi în Charleston și am norocul să țin în brațe o femeie fermecătoare. Și nu înțeleg de ce!

– Ce-i de neînțeles? Mary și Joe sînt prietenii

mei, m-au invitat...

– Știu. Dar ești prea frumoasă ca să nu ai un prieten. Și nici un bărbat care are o prietenă atât de frumoasă n-ar lăsa-o să-și petreacă singură seara. În orice caz, așa ceva nu s-ar întâmpla la noi, în Mexic!

– Americanii gîndesc altfel, făcu ea, cu un strop de amărăciune. În America, afacerile sînt mai importante.

– Înseamnă că americanii nu sînt prea deștepți. La ce-i folosesc unui bărbat afacerile, dacă riscă să piardă o astfel de femeie?

– Poate că-i convins că nu riscă nimic...

– Atunci sau e prost, sau știe că-l iubești foarte mult.

– Știe.

Mai dansară de două ori. Era o muzică minunată, de vis... Don Ramon o conducea ferm, dar fără să încerce să se apropie.

Deodată, Rachel rămase încremenită! Don Ramon o privi speriat și îngrijorat.

– Nu te simți bine?

– Mulțumesc, n-am nimic...

Încercă să danseze mai departe, dar nu reușea să-și ia ochii de la perechea care se așezase la masa de lîngă ring. Erau Henry și Yolanda!

Henry părea foarte bine dispus, iar Yolanda arăta ca o pisică satisfăcută! Mai lipsea doar să înceapă să toarcă!

După cîțiva pași, Rachel se opri. Nu mai avea nici un rost. Nu putea dansa mai departe ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. De asta nu avea timp Henry pentru ea! Din cauza tîrfuliței asteia cu ochi

strălucitori!

Îl privi pe don Ramon.

– Te rog, du-mă de aici!

Fără să întrebe care era motivul acestei schimbări bruște, îi oferî bratul, iar Rachel se agăță de el. Trebuiau să treacă pe lîngă masa lui Henry. Cei doi discutau meniul, iar Henry ridică privirea tocmai cînd cei doi treceau pe lîngă el. Se opri brusc, la jumătatea unui cuvînt, iar înfățișarea de nepăsare veselă, de pînă atunci, dispăru brusc. Privirea lui alerga de la Rachel la bărbatul de lîngă ea. Nu-i venea să creadă!

Voi să se ridice, dar se împiedică de masă.

– Stai liniștit. După cum vezi, pot să mă distrez și fără tine!

Rachel era uimită, cît de calm îi sunase vocea, deși simțea că n-o să-și poată menține controlul multă vreme. Se întoarse spre don Ramon.

– Te rog, condu-mă acasă!

Și porni înainte, fără să-l mai privească pe Henry. Don Ramon o urmă zăpăcit, vinovat fără vină. În ușa o opri și o întrebă:

– Nu-i anunțăm și pe ceilalți că plecăm?

Rachel privi spre pista de dans, unde Mary și Joe se țineau în brațe, uitînd de restul lumii. Fericirea lor, atât de evidentă, îi dădu un junghi în inimă. Lumea ei se făcuse țandări...

– Nu cred că ne vor simți lipsa, spuse ea.

El zîmbi.

– Ai dreptate.

O ajută să-și îmbrace pardesiul.

– Așteaptă o clipă, să chem un taxi.

Ea dădu din cap și se duse să privească pe fereastră, în noapte. Începuse să plouă. Simți o atingere pe mână și se întoarse: în fața ei stătea Henry.

– Credeam că ești acasă, îi spuse el, plin de reproș.

Rachel rămase cu gura căscată. Asta era culmea! El ieșea în oraș cu Yolanda, fără pic de rușine, chiar de ziua ei, și mai avea și tupeul să-i facă reproșuri!

– Îmi pare rău, răspunse ea scurt, dar n-am avut chef să-mi petrec ziua de naștere singură, acasă!

– Și ți-ai găsit un gigolo să te scoată în lume?

– Ramon? De unde ți-a venit ideea că ar fi un gigolo?

– Pentru că poară brîu roșu! Oricine se pricepe la oameni ar fi observat lucrul ăsta!

– Serios? Vrei să-ți spun ce-am observat eu? Că mă înșeli cu secretara ta cea harnică!

– Asta-i o prostie!

În clipa aceea se întoarse Ramon.

– A sosit taxiul.

– Nu avem nevoie de nici un taxi! îl repezi Henry.

– Tu nu ai nevoie! îl corectă Rachel. **Noi** avem! Și se apropie de Ramon.

– Unde te duci? strigă Henry.

– Acasă, iubitele! Sau, mai bine zis, fostul meu iubit!

Și Rachel îl luă de braț pe Ramon.

– Stai! N-o să pleci nicăieri! spuse Henry și o apucă de mîna liberă, încercînd s-o desprindă de

mexican.

– Dă-mi drumul! începu să strige ea, dar el n-o asculta.

– Am auzit că bărbații se bat pentru Rachel, dar nu ne-am închipuit că o să ajungem să vedem și noi!

În spatele lor, Mary și Joe se prăpădeau de rîs.

– Dă-mi drumul! răcni Rachel.

Ramon îi dădu drumul, dar Henry o ținu și mai strîns. Mexicanul rămase, neajutorat, între cele două perechi. Asemenea scene nu țineau de principiile de viață ale unui profesor de biologie marină. Rachel încercă, încă o dată, să se elibereze din mîinile lui Henry.

– Dă-mi drumul...

Căuta un cuvînt cît mai insultător.

– Afemeiatule!

Altceva mai bun nu găsisese.

– Ce expresie! se amuză Mary.

– Trebuie să stăm de vorbă! spuse Henry.

– N-avem ce discuta! răcni Rachel.

– În locul tău, m-aș mai gîndi!

Rachel se întoarse și o văzu pe Yolanda.

– Tu nu te amesteca! Și ia-ți individul de aici!

Era furioasă și nu avea nici o intenție să ascundă asta. Ce o înfuria cel mai mult era că toți se purtau de parcă nu ar fi avut nici un motiv să se enerveze.

Yolanda părea calmul personificat.

– Ar fi un dar minunat, dar, din păcate, nu-l pot primi. Nu cred că Henry ar fi de acord. Iar David, în mod sigur, nu va fi.

– Cine mai e și David?

– Logodnicul meu. Uite-l!

Yolanda se duse la intrare; un tânăr care tocmai sosea o luă de mână. În urma lui intrase o pereche în vîrstă, foarte elegantă, care se îndrepta spre ei.

– Îmi pare rău, Henry, că am întârziat, dar știi cum sînt femeile! Niciodată nu sînt gata la timp! spuse bărbatul, privind-o uimit pe Rachel.

– Fără să mai punem la socoteală cît îi trebuie lui ca să-și lege cravata! rîse soția. Mă rog, nimeni nu poate tăgădui că pentru o asemenea împrejurare trebuie să te pregătești ca lumea! Iar azi e o ocazie deosebită!

– Cred și eu! După ce l-am făcut pe băiatul ăsta președintele celei mai mari întreprinderi de construcții din Carolina, trebuie să-l sărbătorim cum se cuvine! Dar mai întîi i-aș fi recunoscător dacă mi-ar prezenta-o pe încîntătoarea lui însoțitoare!

Henry o strînse pe Rachel de mână, atît de tare, încît o duru.

– Mike, ea e logodnica mea, Rachel Sounders!

– După ce am aflat că tatăl Yolandeii vrea să se retragă din afaceri, am început să-mi fac tot felul de planuri; trebuia să fac rost de un număr destul de mare de acțiuni, ca să pot prelua controlul firmei. N-am reușit. Iar firma lui, în comparație cu Southern Building, era un pitic! Atunci a apărut Mike! Se retrăgea și el din afaceri și-și căuta un urmaș potrivit. Am să fac tot posibilul să nu-l dezamăgesc!

Rachel și Henry rămăseseră singuri pe terasa

restaurantului. Se apropia furtuna, iar noaptea era foarte caldă. Din depărtare se auzea un blues...

– De ce nu lucra Yolanda pentru tatăl ei?

– Nu voia să fie doar fata președintelui firmei. Voia să arate ce-i în stare. Și era de părere că munca într-o firmă mică e mai instructivă.

– În ce fel? întrebă Rachel, cu subînețes.

– Instructivă, atît, fără legături amoroase cu șeful, rîse Henry, trăgînd-o lîngă el.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Din superstiție. Cînd povestești ce intenționezi să faci, iese rău. Tata spunea așa... Voiam să vin să te iau de acasă, dar Mike m-a rugat să stau cu Yolanda la restaurant, pînă cînd va sosi el și soția lui...

– Dacă mi-ai fi spus măcar un cuvînt, totul era O.K.! îi reproșă Rachel, care nu-și revenise încă pe deplin.

– Poți să mă ierți? o întrebă, după ce-i dădu drumul.

– Cînd mai plănuiști așa ceva, să mă anunți și pe mine!

– Pentru ce plănuiesc acum, e chiar obligatoriu...

– Ce-ai de gînd să mai faci?

– Să mă căsătoresc cu tine!

Înainte ca Rachel să apuce să spună ceva, Henry îi închise gura cu un sărut.

Cuvintele deveniseră, toate, inutile.

David

– S F Î R Ș I T –